

CROÀCIA PÀGINES 14 i 15

Durant els darrers anys, Croàcia ha augmentat la seva demanda turística. El record de la guerra, però, encara és molt present en un país on el record present d'un conflicte sagnant conviu amb una indústria turística sovint insostenible.

MOÇAMBIQUE PÀGINA 18

Més de 600 delegats i delegades en representació de gairebé 200 organitzacions provinents de setanta països i amb milions de camperols afiliats. Són les xifres de la cinquena conferència de Vía Campesina que s'ha desenvolupat a Moçambic.

DIONISIO PORTA PÀGINA 28

De dia gris oficinista, de nit escriptor temerari, bohemí, actor i tertulià de barra. Dionisio Porta acaba de publicar *Hay en mi cabeza*, una novel·la de realisme brut sobre la Barcelona autèntica, la que no surt a la propaganda oficial.

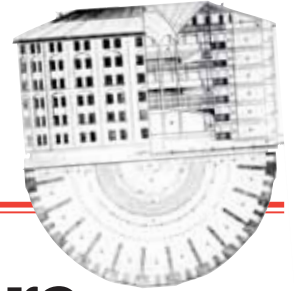
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N113

29 d'octubre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La nova presó dels Lledoners quedarà saturada en dos mesos

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

El nou centre estrena mesures de control amb tecnologia punta

Pluja de pedres i pintura contra la Guàrdia Urbana

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

L'enèsim desallotjament d'una casa okupada a Vallcarca (Barcelona) es va convertir en un malson pels anti-

disturbis. Quan tot semblava estar sota control, una intensa pluja de testos, totxanes, pedres, pots de pintura i ob-

jectes contundents va impactar contra els agents de la Guàrdia Urbana. Els vestits de Robocop van quedar tacats

de blanc i alguns escuts de metacrilat es van trencar. Cinc agents van resultar ferits lleument.

La realitat prècaria dels Estats Units

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

L'luny de la pompa que envolta els comicis presidencials, els

Estats Units tenen una cara que resta oculta. Milers de nord-americans viuen en una situació d'extrema precarietat social.

Menjadors escolars ecològics

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

El Vallès i el Baix es revoltent contra el Quart Cinturó

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Atropellen una noia a la 'massa crítica'

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Desallotjament per partida doble a Mataró

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

. EDITORIAL

Alquimistes de la política

Ara fa quinze dies, el senyor Matsumoto -màxim responsable de la direcció de Nissan- va escollir un luxós hotel de la cadena HUSA per anunciar davant la premsa l'eliminació de 1.680 llocs de treball de la factoria de la Zona Franca. Poques hores després, va agafar un vol en direcció a Tòquio. Els problemes van quedar aquí. Indirectament, aquesta decisió empresarial pot arribar a afectar milers de famílies de treballadors i treballadores del sector de l'automoció. Un dels papers més galdosos davant d'aquest panorama és el que estan jugant els partits del govern de la Generalitat i els sindicats CCOO i UGT. El Departament de Treball dirigit per Mar Serna (PSC) ha de decidir si posa la seva rúbrica a l'acomodament massiu, mentre la UGT -sindicat de referència del PSC- ha de mantenir la militància contenta i calmar els ànims entre la plantilla. El Departament d'Interior dirigit per Joan Saura (ICV) ha d'encarregar-se

d'impedir -amb una nombrosa dotació de Mossos d'Esquadra- que els i les treballadores tallin la ronda Litoral per mostrar la seva indignació, mentre des de la direcció de CCOO s'insten els delegats a fer cordons per impedir que les manifestacions derivin en aquests talls de trànsit. Al mateix temps que des d'aquests partits que conformen el Govern (PSC i ICV-EUiA) es rubriquen expedients i s'envien els Mossos, des de la seva pròpia estructura es barallen per organitzar dijous passat al centre de Barcelona. Diputats, regidors i consellers donant cops de colze per agafar un tros de pancarta, fer-se la foto i, després, penjar-la a Internet i enviar-la als diaris. Quin paper, quin paperot, quina poca vergonya. Que sapiguem, aquests polítics, que el desgast i les contradiccions van amb el càrrec i amb el sou.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ara us fotré un rotllo sobre Amèrica Llatina

Sergi Picazo
directa@setmanaridirecta.info

La crisi econòmica mundial ens pot afectar moltíssim: pèrdues de llocs de treball, problemes per pagar la hipoteca, tancament d'empreses... És veritat i és un problema que cal resoldre. Lamentablement, hi ha qui ja fa anys, dècades i segles que viu en una crisi perpètua. Com, per exemple, per posar només un cas, milions i milions de llatinoamericans. Ara seré demagògic, ho sé, però no m'importa.

L'Amèrica Llatina està impregnada d'un verí mortal a totes les seves venes. El subcontinent té 211 milions de pobres: el 43'8% de la població viu amb menys de dos dòlars diaris. Aquest és el drama real que qualsevol de nosaltres pot comprovar quan baixa de l'avió a qualsevol aeroport llatinoamericà. Tot i això, d'un temps ençà, es comença a respirar un aire diferent, una remor de

canvis: nous moviments socials, nous governs, noves esperances.

No obstant això, el panorama que afrontem després de dues dècades de dictadures i plans de xoc neoliberal és desolador. Els exclosos socials, sense feina, sense diners,

El continent viu una remor de canvis: nous moviments socials, nous governs, noves esperances

sense educació ni sanitat, són milions. La fam i les malalties s'estenen pels suburbis de les grans ciutats. L'estèr fenomen de les *villas miseria* o les *favelas* contrasta amb

les urbanitzacions modernes que construeixen els rics al voltant dels camps de golf. A Buenos Aires, pots trobar el barri benestant de San Isidro i la pobresa de la Villa Trenta y Tres; a Santa Cruz, tens Equi-Petrol, però també el Plan 3000; a Lima, pots viure a Miraflores o a Callao... Els rics estiuegen a Punta del Este, mentre els pobres no van més enllà de la cantonada. Però, tot i els alts índexs de pobresa i de marginació, no es tracta de països pobres. L'exportació de les riqueses naturals produeix xifres macroeconòmiques en creixement i consolida la posició dels rics d'un sistema basat en l'oligarquia i el neoliberalisme. L'Amèrica Llatina és la regió del món amb una pitjor distribució de l'ingrés. De mitjana, el 5% de la població més rica del continent s'emporta el 25% del ingrés nacional, en contrast amb el 16% del sud-est d'Àsia o el 13% dels països desenvolupats occidentals.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens alegra molt comptar de nou amb la inestimable col·laboració del Guillem i l'Helena, aquest cop des de Sud-àfrica. Aprofitem per enviar-los molts records des d'aquesta latitud llunyana!

També ens alegra moltíssim poder fer una portada on la policia no està repartint trompades a tort i a dret, com solen fer sempre. Per un cop, a les forces repressives de l'Estat els ha sortit el tret per la culata. Endavant amb la resistència veïnal per l'okupació i per un habitatge digne.

Al mateix temps, avui hem comptat amb dues editores d'emergència: la Laia i en Roger. La seva presència a la redacció no és habitual, però ha estat necessària perquè l'editor de capçalera de la DIRECTA, en Lluc, ha hagut de desplaçar-se 650 quilòmetres cap a l'Audiència Nacional espanyola perquè és un dels imputats en la crema de fotos del Borbó. Des d'aquí, li fem arribar tot el nostre suport!

I perquè no oblidem la precarietat que envolta la tasca de fer aquest setmanari, la tempesta d'avui -dimarts- ens ha regalat una bonica apagada just en ple tancament. Per sort -o per la prudència que ens caracteritza- no hem perdut gairebé cap text dels que estavem maquetant i editant.

Fins la setmana que ve!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHE

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Sergi Picazo
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Durant gairebé un any s'ha parlat -i molt- sobre qui seria escollit com a nou president de la Casa Blanca. Milers d'hores de televisió i centenars de pàgines de diaris s'han dedicat a analitzar els candidats. Primer amb les eleccions primàries i ara amb les presidencials. Del que no han parlat gaire és de la realitat en què -cada cop més- viuen milions de persones als Estats Units. La DIRECTA dóna un cop d'ull a aquesta realitat per mostrar que, més enllà del xou mediàtic que suposa la campanya electoral, hi ha una altra cara molt més real i dramàtica dels EUA.

ESTATS UNITS · LA CRISI ECONÒMICA COMENÇA A AFECTAR DE MANERA DRAMÀTICA GRANS SECTORS POPULARS NORD-AMERICANS

L'exclusió social i laboral als EUA s'eleva a xifres mai vistes des de fa dècades

Yodenis Guirola
Nova York

Un altre cop el metro, el *subway*, el suburbi urbà, la gran ciutat i la perifèria, 54 Street Manhattan, i una altra de tantes ànimes puja en aquesta estació a la recerca d'uns cèntims per completar el dia. És negre -també podria ser llatí o blanc, però en aquest cas és negre-, vesteix robes brutes, demana diners per menjar, viu als carrers, als ponts, a les estacions de metro o als parcs i a penes sap si podrà sobreviure aquest hivern. Per això, per ell la vida es troba en la caritat d'unes monedes. Hi ha qui treu amb recel alguna almoïna i la deixa caure amb desconfiança a la mà que demana. El seu nom no figura en cap registre electoral, les dents que li falten mai van ser ateses i cap dels candidats a la presidència va destinar un espai per ell en cap dels debats electorals. No té hospital ni assegurança mèdica ni diners amb què poder pagar-la. Amb prou feines sap llegir i, òbviament, no té estudis ni feina. No existeix i, probablement, mai existirà als ulls dels polítics ni dels programes presidencials amb retalls crònics del pressupost públic per l'atenció d'éssers humans exclosos com ell. És un *homeless*.

L'any 2007 a Nova York hi vivien més de 50.000 persones sense sostre

Què fa un home com aquest en un món on domina la tecnologia i el capital? Quines opcions té? Què pot fer? On pot anar? Potser pot haver-hi un món -més avall- pels que ni tan sols són tercer-sinó quart-món dins el mal anomenat primer món? En un sistema on els discursos i la política van dirigits a la classe mitjana o als sectors privilegiats de poder, determinants en la maquinària electoral, queda molt poc espai -o gens- per temes com la indigència, la disminució dels índexs de violència, la realitat penitenciària, els persistents motius d'exclusió laboral o social, la inclusió i la regularització de l'emigrant, el canvi real per un sistema de salut veritablement públic, o el canvi dels mecanismes d'atenció a la indigència, basats en la voluntarietat privada més que en un sistema efectiu dirigit des de l'Estat.

Ara que falten pocs dies per escollir el nou president dels EUA, aniria bé no perdre de vista algunes d'a-

Indigent a un carrer de Washington

questes problemàtiques -molt poc al·ludides pels presidenciables Barack Obama i John McCain- que, en efecte, són una realitat diària i constitueixen veritables esculls que la futura administració heretarà com a tasques pendents.

Segons el diari *The New York Times*, tot i que algunes xifres d'indigència poden haver disminuït, el nombre total de gent que viu al carrer en aquesta ciutat va incrementar de 48.154 a 50.372 persones entre 2005 i 2007. Encara que, paradoxalment, el mateix òrgan reconeix que, fins el mes d'agost de 2008, el país comptava amb prop de 900.000 cases buides, resultat de les confiscacions de bancs, per falta de pagament o per abandonament. Paradoxes del sistema.

Ocupació i crisi

D'altra banda, segons l'últim informe de 2008 de l'Employment Situation Summary del Bureau of Labor Statistics del departament dels EUA, la situació de la desocupació ha empitjorat substancialment i ha registrat un augment de la desocupació. Durant el mes de setembre, els informes oficials reconeixen que l'ocupació a les fàbriques va disminuir prop de

51.000 llocs de treball i uns 442.000 durant els últims dotze mesos. Segons l'informe, es van perdre 7.000 llocs de treball en la fabricació de metalls, 5.000 en la fabricació de productes de fusta, 5.000 en mobles i productes relacionats, 3.000 en la fabricació de productes d'un sol ús i de paper i 4.000 en els treballs amb el plàstic i els productes derivats del cautxú. El sector de la construcció també es va veure afectat, amb 35.000 llocs de treball menys durant el mes de setembre. En l'àmbit del comerç al detall es van perdre prop de 40.000 llocs de treball el setembre i 250.000 durant els últims dotze mesos. El sector dels transports i l'emmagatzematge va perdre 16.000 llocs de treball el mes de setembre i 57.000 els últims dotze mesos.

Aquestes xifres es tradueixen en acomiadaments pràcticament massius i en un empitjorament de la situació laboral davant l'agudització de la conjuntura persistent de crisi econòmica i la perpetuació dels cercles de desigualtat permanents en aquest país, amb els conseqüents efectes sobre la resta de societats del món. Tenint en compte el comportament erràtic del mes d'octubre a les borses, el més probable és que, a finals del mes

d'octubre, els informes continuïn essent certament descoratjadors.

Quan s'analitza la taula d'atur dels grups socials més afectats, es fa evident que la crisi ha tingut efectes sobre tots els grups de treballadors, tot i que els sectors més vulnerables continuen essent -precisament- els que tenen menys ingressos i una condició social més desavantajosa. En aquest sentit, una altra de les paradoxes és que, si bé es defensa la injecció de capital públic per salvar l'empresa privada de la crisi, als sectors de treballadors sense ocupació no se'ls remunera o no se'ls salva com es fa amb les

grans empreses que l'estat intenta rescatar, ja que els mecanismes d'assistència a la desocupació mai serien suficients ni arribarien a remunerar allò que perd el treballador. Tal com va ressenyar el mateix *Herald Tribune* en paraules de Wayne Vroman, economista de l'Urban Institute de Washington, "els EUA, en general, no tenen un sistema gaire generós".

Potser el més indicat per ser testimoni d'aquestes paradoxes és el *homeless* que, de metro a metro, continua en el seu afany per aconseguir unes monedes per menjar, ja que per ell -probablement- no hi haurà cap canvi.

Veterans d'Iraq sense sostre

Michael Stoops, director en funcions de la National Coalition for the Homeless, i el demòcrata Maxime Waters han reconegut la necessitat d'augmentar l'atenció i destinar més diners a les famílies sense sostre, cosa que evidencia que, fins ara, la gestió per solucionar aquest problema ha estat insuficient. Segons van reconèixer experts de Washington a finals de 2007, la xifra de veterans de les guerres de l'I-

raq i l'Afganistan que s'havien convertit en *homeless* fins aquesta data arribava a prop de 400 persones. En molts dels casos, un dels factors determinants havia estat la incidència de trastorns associats a l'estress post-traumàtic derivats de les accions bèl·liques. Un cercle que es repeteix i continua essent una font potencial de desarticulació de l'estabilitat psíquica i social d'un nombre considerable de persones als EUA.

MICHEL OBRIEN

, de dalt a baix

EUA · DARRERA LA TELEVISADA CAMPANYA ELECTORAL S'AMAGA LA POBRESA I LA MISÈRIA DEL PAÍS MÉS RIC DEL MÓN

L'altra cara del Estats Units

Aquesta setmana es parlarà molt de les eleccions als EUA i de qui pot guanyar o perdre. Del que no es parlarà tant és de la situació en què es troben milions de persones als barris pobres dels EUA i de com aquesta gent lluita cada dia per continuar endavant. A través de les instantànies i les entrevistes de la fotògrafa Jess Hurd, la DIRECTA dona un cop d'ull a aquesta realitat amagada.

FOTOGRAFIES I TEXT: Jess Hurd

+ INFO

<http://jesshurd.blogspot.com>

MARCOS ANTONIO PRADO, MIAMI (FLORIDA)

“Treballo de les 7 del matí a les 11 de la nit però encara no faig prou diners per viure”

El meu viatge va començar a Miami, Florida, una ciutat de riquesa notable amb grans mansions situades al costat de les llargues platges de sorra blanca. Però hi ha una altra cara de Miami, la pobresa de la ciutat màgica. Allà, en un pàrquing de caravanes, viu Marcos Antonio Prado un migrant de Guatemala. “Jo treballo de les 7 del ma-

tí a les 11 de la nit com a guàrdia de seguretat, però encara no faig prou diners per viure dignament”, diu. “No puc permetre'm el luxe de viure en un altre lloc. No és una ciutat màgica com esperàvem. Espero que el pròxim president faci alguna cosa per tots els estrangers i que ens doni els papers. No tenim feina, no tenim res”.

JANE, BIRMINGHAM (ALABAMA)

“No m'agrada Obama, no serà gens diferent de la resta”

Després vaig anar a Birmingham, Alabama, una ciutat industrial en decadència on fins i tot el supermercat Wal-Mart ha tancat. Jane està asseguda a la seva porta. “No m'agrada Obama”, diu, “ell no serà gens diferent de la resta. No tenim res a Birmingham. No tenim transport públic de-

cent, no tenim cinema, no hi ha bars. No ens podem permetre comprar una casa. Estan amenaçant la gent perquè deixi les seves pròpies cases. No pots pagar el gas. No pots pagar la llum. No pots pagar l'aigua. No pots ni comprar un àpat. Si no hi ha cap depressió, perquè tot se n'està anant en orris?”.

BILLY JOIA GARRETT JR. MIAMI (FLORIDA)

“Miami sembla un paradís, però quan entres a la ciutat et trobes enmig del gueto”

En un refugi per indigents, al costat del districte d'Overtown, a Miami, vaig parlar amb Billy Joia Garrett Jr., que havia treballat com a cuiner durant vint-i-cinc anys. Originari de Carolina del Nord, Billy va arribar a Miami per fer front al seu problema amb l'alcohol i tornar a la universitat. Ara comparteix el refugi per indigents amb tres-centes persones més que dormen en un terra de formigó de la cuina. Només els donen llit si estan al programa contra la droga. “Miami és maco”, em va dir, “sembla un paradís quan arribes a la plat-

ja i veus les cases dels milionaris”, però quan creues l'illa i entres a la ciutat, et trobes enmig del gueto. “Això solia ser Overtown. Però ara estan intentant treure la gent negra d'aquí perquè s'hi pugui instal·lar gent de diners. Estan llençant la gent. La posen en projectes per viure en uns gratacles que, més tard, no poden pagar i han d'abandonar. Aquí és difícil trobar qualsevol feina. Pots obtenir-ne al McDonald's, però si vols una bona feina, no et contracten si has estat a la presó. No importa si tens vint anys o els que siguin”.

FAMÍLIA SMITH, BIRMINGHAM (ALABAMA)

“Mentre ells visquin bé, nosaltres viurem malament”

Més tard vaig conèixer la família Smith en un antic districte industrial de Birmingham. Van parlar amb mi sobre la falta de llocs de treball a la ciutat. “A penes arribem a final de mes unint tots els nostres sous, no podem viure per nosaltres mateixos” va explicar Vera. “Ens envien novament cap a la depressió”.

Keynnon no creu que les eleccions canviïn la seva situació. “Saviesa presidencial. Fan promeses que després no compleixen, tothom sap dir una mentida”. Cornette va agregar, “no es preocupen de nosaltres, només de les seves butxaques. Mentre ells visquin bé, nosaltres viurem malament”.

NEKEETA SALAMNE, ATLANTA (GOERGIA)

“A Nova Orleans, els dics no es van trencar a causa dels huracans”

La parada següent va ser a Atlanta, Geòrgia. Em vaig assegurar en una concorreguda estació d'autobusos de Greyhound, al costat de Nekeeta Salame, una mare jove de Trinidad. “M'agradaria votar”, va dir, “m'agradaria tenir veu en aquest país. M'agradaria tractar de canviar moltes coses, perquè aquest país va de mal en pitjor. Aquest George Bush, i ara John McCain, només pensen en la guerra. Parlen d'atacs de la insur-gència. Però què és un insurgent? Són

gent normal que ataca l'exèrcit. Bush té un munt d'idiotes al seu voltant: Dick Cheney, Condoleezza Rice. Condoleezza té les mans brutes. És una d'ells. Com pots ser negra i republicana? A Nova Orleans, els dics no es van trencar a causa dels huracans. Si compares Nova Orleans amb els incendis forestals que va haver-hi a Califòrnia, on es van cremar les mansions dels rics, hi ha un gran contrast entre el tractament d'una cosa i l'altra. Et vénen ganes de posar-te a plorar”.

, de dalt a baix

JAMES CHARLES JR. MONTGOMERY (ALABAMA)

“El racisme encara existeix, però és de baixa intensitat”

Vaig viatjar fins a Montgomery, una altra ciutat d'Alabama, on vaig trobar James Charles Jr., el primer taxista negre a la ciutat. “Vaig començar el 1977”, em va dir. “El racisme encara existeix, però és de baixa intensitat”.

James va prendre part en la marxa de Selma a Montgomery del març de 1965, durant el punt àlgid del moviment pels drets civils. “Va ser una

bona marxa i una mala marxa. Molta gent va morir, molta va ser mossegada pels gossos policia, un munt de gent va anar a la presó... Però vam arribar a Montgomery. No es tractava de ser blanc ni de ser negre, es tractava de ser lliure per poder anar on volguessis del comtat de Montgomery. Abans de la marxa, no podiem entrar a determinats restaurants ni en alguns teatres, però des-

prés de la marxa ho vam poder fer”.

“Em temo que Obama, com a president dels EUA, és com qualsevol altre. Guanyi qui guanyi, es trigarà molt a tornar a construir els EUA amb la guerra i tota la resta. Reso perquè, qui guanyi, tracti d'ajudar els pobres, rebaixi el preu de la gasolina i ajudi les persones que realment ho necessiten”.

RONALDO MCGEE I JERME JACKSON, MONTGOMERY (ALABAMA)

“La gent no s'asseurà a morir-se de fam. Faran el que han de fer per alimentar la seva família”

Al barri de Chisolm, a Montgomery, els homes joves parlen de com és de frustrant la vida als EUA. “No crec que pugui empitjorar”, diu Ronaldo McGee. Si empitjora, serem considerats un país del Tercer Món. La gent no s'asseurà tran-

quil·lament a morir-se de fam. Faran el que han de fer per alimentar la seva família. Tant de bo pogués tenir prou diners per anar a algun altre lloc on hi hagués igualtat d'oportunitats per a tothom. Es preocupen més per les presons que per

les escoles. A l'escola els infants no reben una educació adequada i acaben a la presó”.

El seu amic Jerome Jackson afegeix: “Estem patint molt, mai no ens deixaran sortir del gueto”.

LAURA CHARLES, GREENVILLE (MISSISSIPPI)

“No tenia diners per pagar l'electricitat i me l'han tallat”

La pobra ciutat agrícola de Greenville, Mississippi, Laura Charles s'asseu a la porta del darrere amb un grapat de factures a la mà i diu: “No tenia diners per pagar l'electricitat i acaba d'arribar un home que m'ha dit que havia de tallar-la”. “La meva factura és de

més de 100 dòlars a causa de l'aire condicionat. Però és que tinc el cor feble... Prenc pastilles per la pressió sanguínia i he d'estar en un ambient fresc. La meva medicina costa 149 dòlars i ni tan sols puc comprar-la. El meu fill ha anat a l'Iraq en dues ocasions i estic es-

pantada per si hi ha d'anar un altre cop. No sé qui arribarà a la Casa Blanca, però espero que sigui Obama. El Medicaid està tan malament que, quan anem al metge, no fan res per nosaltres i ens envien un altre cop a casa. La gent simplement morirà”.

DONA ANÒNIMA, GREENVILLE (MISSISSIPPI)

“Estàvem bé fins fa dos anys, quan el govern va començar a pujar el preu de la gasolina”

Al·la cua del centre de caritat St. Vincent de Paul em vaig trobar amb una mare jove els ingressos de la qual han caigut per sota el llindar de la pobresa. “Estàvem bé fins fa dos anys, quan el govern va començar a pujar el preu de la gasolina”, va dir. “Els diners han acabat amb el meu matrimoni. Han fet que el meu marit es torni boig. Els preus de la gasolina estan a més de quatre dòlars el galó [4,5 litres] i no sé si tinc prou combustible per sortir del pàrquing. Vull dir que estic sense blanca. Vaig venir aquí per veure si la gent m'ajudava a alimentar els meus fills”.

“El nostre estil de vida ha canviat totalment. Treballadors obrers com jo, que treballàvem per dotze o vint dòlars l'hora, ara podem arribar a treballar per dos dòlars l'hora. Mai havia usat els serveis socials i ara, mira'm, sóc aquí, plorant i demanant almoïna a aquestes persones per veure si m'ajuden. Pago els meus impostos i faig el que se suposa que he de fer, però mira on sóc. I Bush ha continuat gastant milers de milions de dòlars en la guerra. El meu cosí va morir fa dos mesos a l'Iraq i em diuen que no hi ha guerra?”

OPINIÓ

Guanyi qui guanyi, la lluita continua...

Virginia Rodino
Activista dels moviments
socials a Nova York

Aquestes crisis serveixen per aprofundir la divisió de classes dins la societat nord-americana. El nivell baix de participació a les eleccions al llarg de la història del país evidencia el fet que la majoria de la gent no se sent representada pels dos partits corporatius que manegen els fils governamentals.

El que els americans del carrer han de continuar fent és organitzar-se dins els moviments socials que no formen part dels partits Demòcrata o Republicà i intentar portar els moviments socials cap a l'esquerra: el moviment sindical, el moviment pels drets dels immigrants, el moviment antigüerra, etc. La guerra a l'Afganistan, les bases permanents a

l'Iraq i un exèrcit desmoralitzat presentaran problemes a Obama i reptes per al moviment antigüerra americà.

Ara, igual que durant els últims cinc anys, el taló d'Aquil·les de les potències imperialistes continua essent l'Iraq i augmentar la pressió sobre l'Administració nord-americana per portar a casa les tropes seria una derrota inqüestionable pel poder militar dels EUA. Això obriria les portes a futures victòries dels moviments socials: menys confiança en les despeses militars i més recursos pels programes socials, tan necessitats.

Segui Obama o McCain, encara necessitem fer tornar les tropes i prevenir futures guerres i ocupacions. Només així la gent normal i corrent dels EUA i d'arreu del món podrà satisfer les seves necessitats. Els diners per la gent i no per la guerra.

, impressions

Marco Santopadre · Periodista de Radio Citta' Aperta
opinio@setmanaridirecta.info

Itàlia: mirant a la tele el ministre de la Por

Cinc-centes mil persones -obriers, empleats, professors, estudiants- manifestant-se al centre de Roma malgrat la forta pluja; dos milions de treballadors a l'atur a l'administració pública, als serveis, al transport, a l'escola, als aeroports, a les fabricques. Així es van despertar els italians el divendres 17 d'octubre, a conseqüència de la vaga general proclamada pels tres sindicats de base del país -CUB, Cobas i SDL- en contra del govern de dretes i del seva política econòmica. Les universitats i els instituts de tota la península van ser ocupats pels estudiants i en molts casos per treballadors i professors, que protestaven contra el pla Gelmini (cognom de la minis-

Les universitats i els instituts de tota la península van ser ocupats pels estudiants i també per treballadors i professors que protestaven contra el pla Gelmini

tra d'Educació) que, a través d'una retallada de bilions d'euros, afecta directament l'educació pública: redueix les hores d'ensenyament, privatitza les universitats i acomoda cent quaranta mil treballadors del sector. Fins i tot, les escoles de

primària estan ocupades pels mestres, els pares i els mateixos infants! Un èxit rotund, el del sindicalisme independent impulsat per l'esquerra alternativa, mentre els sindicats concertats proclamen vagues virtuals amb l'únic objectiu de tornar a recollir les molles que cauen de la taula d'un empresari rapaç i d'un govern d'extrema dreta que està atacant frontalment alguns sectors del món del treball. A la diana de Berlusconi i del seu folkloric però venjatiu ministre Brunetta, hi trobem els precaris de l'administració pública, gent d'entre 35 i 40 anys que, des de fa temps, manté els instituts d'investigació i científics amb sous d'entre 700 i 800 euros. Ara ni això. "Fora, al carrer!", va ordenar Brunetta, i els joves que van pensar que serien la futura classe dirigent del país es van adonar d'un dia per l'altre de com va el món en la societat capitalista.

La mateixa sort que viuen altres treballadors públics, aquells que encara anomenen *garantits*. "A treballar, ganduls!", diuen els ministres i els periòdics. Les seves quitances regalades pel passat govern de centreesquerra als bancs i a la *finança creativa* se'ls menja la crisi, però que importa?

Un govern profundament antipopular, sens dubte. Però -gràcies també a la col·laboració de l'oposició parlamentària i a la ineptitud de les esquerres *arc de Sant Martí*- per res impropular. En els sondeigs, Berlusconi té un ampli suport en una societat en crisi econòmica i d'identitat i on, per moltíssimes famílies, arribar a la quarta setmana del mes és un miracle més que no pas una espe-

rança. Els responsables inventen enemics fantasmes i els mitjans de comunicació i la dreta orienten la ràbia popular -cada vegada més

força i violenta en absència d'una hegemonia progressista- cap als més dèbils, els gitanos, els immigrants, els marginals. Els que no

tenen veu, tancats als "centres d'acollida", amagats. Massacrats per la màfia, com en Castelvoturno. No hi ha dia en què un ciutadà estranger, un captaire o un homosexual no sigui assetjat al carrer per bandes de joves amb el cap rapat i el crani buit, amarats d'ideologies feixistes. I hi ha els primers morts, víctimes dels pogroms de l'extrema dreta, quan no directament dels feixistes amb uniforme de policia o de municipal. Els militars -gairebé quatre mil-són als carrers per "tenir cura dels ciutadans, per mantenir l'ordre i la tranquil·litat ciutadana". En realitat, hi són per defensar les incine-

I hi ha els primers morts, víctimes dels pogroms de l'extrema dreta o, directament, dels feixistes amb uniforme de policia o de municipal

radors, els escumbriaires o l'alta velocitat de les legítimes protestes populars. Un altre front més, com l'Afganistan o Kosovo. I sobretot, per recordar que cal tenir por. A la tele fins i tot hi ha un "ministre de la Por", interpretat per un humorista molt popular. Diumenge a la nit la gent riu. Però, després, tanca bé portes i finestres.

Jòvens de les Terres de l'Ebre
opinio@setmanaridirecta.info

Energies renovables: camp qui pugui

El Projecte de decret regulador del procediment administratiu aplicable per a la implantació de parcs eòlics i instal·lacions fotovoltaïques a Catalunya és una iniciativa de mínims que, possiblement, no és més que una forma de rentar-se la cara de la classe política. No obstant això, pot ser que en el futur serveixi per regular una nova onada de projectes massificats en qualsevol zona del territori català.

En el nostre context, l'energia es malbarata, però cal dir que en alguns àmbits ens permet desenvolupar-nos i créixer com a persones. Un exemple és la xarxa d'Internet. En relació al tema energètic -com en tants altres-, no només hi han de

dir la seva les empreses, les decisions s'han de prendre amb el consens dels territoris afectats.

En realitat, no ens sorprèn que no només alguns grups empresarials es posicionin en contra, sinó també algunes grans ONG, sovint dependents de l'arribada de subvencions i aportacions privades. La lluita contra el canvi climàtic és impensable sense la implicació de la població. Tot i així, aquests i altres col·lectius, molts cops encarrats en una forma tecnòcrata de veure la societat, defensen que en aquesta lluita res no és qüestionable. El mercat de les energies renovables ha d'estar liberalitzat i res -tret de les condicions meteorològiques del territori- no ha de

limitar la llibertat d'actuació de les macroempreses energètiques.

A les al·legacions al Projecte presentades per aquests col·lectius,

Les ONG defensen que, en la lluita contra el canvi climàtic, res no és qüestionable

no només observem aquesta ambició de liberalisme, sinó també un menyspreu exagerat cap al concepte de paisatge. Voler oposar aquest

concepte al de la cura del medi ambient ens sembla incoherent. Durant anys, l'ordenació territorial de Catalunya no ha regulat el creixement urbanístic i actualment no trobem un raonament de costa sense urbanitzar. Com diuen Joan Nogué i Sergi Saladié en el seu article publicat a el diari *El Punt*: "Es tracta, simplement, de regularitzar, ordenar i posar una mica de sentit comú a la localització dels parcs eòlics i solars per evitar que la seua dispersió indiscriminada no fracturi encara més els castigats paisatges catalans".

La lluita contra els megaprojectes que posen en perill un desenvolupament autònom de la terra ha dut els moviments en defensa del

territori a fer una crítica més profunda del sistema imperant, que passa inexorablement per la necessitat de transparència i de debat sobre la qüestió energètica i tot el que l'envolta. Som conscients del malbaratament d'energia i del greu problema que significa el canvi climàtic, però creiem que la solució passa per la conscienciació social per vies diferents a les institucionals.

Apel·lem al decreixement i al treball que molts col·lectius estan fent per incloure aquest concepte en el seu discurs i invitem els grans moviments autoanomenats ecologistes a creure més en les persones i menys en la verticalitat del sistema actual.

Raimundo Viejo Viñas · Professor de Teoria Política
opinio@setmanaridirecta.info

Queer o liberal?

Vivim en democràcies que -no pas per casualitat- es diuen liberals. I encara que el grau de liberalitat variï (i molt) d'un país a un altre, els països democràtics que coneixem són liberals. A les democràcies liberals l'Estat no aspira a solapar-se amb la societat, sinó a regular-la en la menor mesura del possible, dins d'un acord normatiu que asseguri l'economia de mercat i la propietat privada, però també els drets i les llibertats de l'individu.

Moltes de les crítiques que es fan al liberalisme des de l'esquerra socialista, revolucionària, transformadora o com es vulgui anomenar centren la crítica del liberalisme en la seva dimensió socioeconòmica i obvien la segona part per raons que la memòria històrica hauria de fer evidents: tots els grans processos revolucionaris duts a terme en nom del socialisme han derivat en terribles dictadures.

Les crítiques al liberalisme se centren en la seva dimensió socioeconòmica i obvien que tots els grans processos revolucionaris en nom del socialisme han derivat en terribles dictadures

Des de les esquerres més o menys heterodoxes o llibertàries (anarquistes, ecologistes, etc.) sovint s'accepta de manera força acrítica la comprensió liberal dels

LLUÍS RAFOLS

drets i les llibertats individuals. A la base del seu discurs trobem el fet que desconfien, per principi i no sense bones raons, de les derivacions autoritàries a què pot donar lloc un discurs fundat en l'afirmació d'un comú que desatén l'atenció de les singularitats. N'hi ha prou d'observar les dictadures leninistes per adonar-se de fins a quin punt el fet de sortir de la norma -ja sigui per l'orientació sexual o per algun altre motiu- va ser penalitzat en nom del treballador.

En temps recents, la crítica (post)feminista ha emprès una de les tasques teòriques més difícils que es pot abordar: desmuntar els arguments que tenallen les esquerres més o menys benpensants i que es funden en la concepció liberal (o en la seva *negació dialèctica*) del vincle categorial entre la singularitat i el comú. Tot i que aquest

problema no només afecta les qüestions de gènere -es podria fer igualment extensiu a altres formes de dominació cultural, d'espècie, etc.-, segurament ha estat en l'àmbit de la teoria (post)feminista on la crítica de la categorització liberal individu/comunitat ha progressat més.

La millor evidència de tot això la constitueix, sens dubte, l'èxit recent de la teoria *queer*. La capacitat d'aquesta teoria per comprendre el gènere com una construcció cultural regida per les regles d'un control social exercit des de l'interior dels cossos ha culminat en la superació del propi concepte d'home o dona (d'aquí el justificat *postfeminista*) i, per aquest motiu, es troba associat cada vegada més (malauradament) a l'homosexualitat.

Tal com sol passar amb aquelles pràctiques que aconsegueixen

expressar les contradiccions de les societats que es produeixen, la paraula *queer* s'ha convertit molt ràpidament en un marcador lingüístic amb un alt valor significatiu. La lluita pel significat de la paraula està oberta i, des dels grans dispositius de captura de subjectivitats semiocapitalistes, des dels museus d'art contemporani fins als grans mitjans de comunicació, el terme *queer* està essent objecte d'una laboriosa activitat de resignificació orientada a constreñir-lo al camp semàntic de les singularitats homosexuals de pràctiques *extremes*.

Res de tot això hauria de sorprendre'ns, ja que així és com procedeix el liberalisme. En la mesura que sigui possible encunyar nous logotips o paraules-marca que facin visibles noves clienteles i això no contradigui les regles de joc

liberals, res no impedirà que les pràctiques més extremes siguin incorporades al proliferant mercat postmodern. Sense una crítica de tot el que està passant, els espais de moviment on s'ha subvertit i qüestionat la gramàtica sexual del nostre temps aviat es convertiran en els laboratoris del disseny d'una nova moda. En una democràcia liberal, el risc de reificació creix en la mateixa mesura que la teoria *queer* arriba a desenvolupar una crítica immanent de la societat.

Els espais de moviment on s'ha subvertit i qüestionat la gramàtica sexual del nostre temps aviat es convertiran en els laboratoris del disseny d'una nova moda

Parafrasejant Gramsci: mentre el vell no mor i el nou no acaba de néixer, s'han d'observar els fenòmens més morboses. A les xarxes d'activistes, els esperen temps de fortes contradiccions internes promogudes per incentius externs. Alguns pocs activistes, sens dubte, ja es fabriquen identitats amb les quals posar les seves singularitats al servei de les indústries liberals de la cultura. El seu oportunisme no deixarà d'estimular altres passions tristes com l'enveja de molts dels seus antics companys. Encara sort que sempre quedarà l'èxode.

Mariona Parra Casanova · Secretaria d'Acció Social de la CGT
opinio@setmanaridirecta.info

Desinfectar

Fa uns dies, a diferents mitjans de comunicació, va sortir la notícia que, a Vila-sacra -un municipi de l'Alt Empordà-, l'alcaldeessa havia decidit llençar un producte anomenat *Zotal* per fer fora dues treballadores sexuals que cada dia es situaven en una de les rotondes d'entrada al poble.

La mateixa alcaldessa reconeixia que havien provat de tot per fer-les fora: havien posat tanques a la rotonda, havien demanat la presència dels Mossos d'Esquadra en infinites ocasions i, fins i tot, les havien advertit personalment, tot un detall. Farts de la presència d'aquestes noies, van trobar la solució màgica en un producte que

-segons reconeix l'alcaldeessa- "fa moltíssima pudor. La meua àvia el feia servir per netejar les gàbies dels conills. Quan algú ens avisa que la noia va cap a una d'aquestes rotondes, alertem l'agutzil i ell escampa el *Zotal*".

No m'interessa entrar en el debat sobre la conveniència o no de legalitzar la prostitució. No tinc prou elements de judici per fer-ho i tampoc és l'objectiu d'aquest article. Però el que no és admissible és que la representant d'una administració local justifiqui la desinfectació per expulsar unes persones del seu poble. I, encara més, quan la majoria de les mesures que han pres per solucionar el problema han

No és admissible que una alcaldessa justifiqui la desinfectació per expulsar unes persones del seu poble

estat de caràcter repressiu i sense anar a l'arrel del conflicte. L'alcaldeessa de Vila-sacra s'ha

plantejat en algun moment quines són les necessitats de les dues noies, tal com fa amb la resta de veïns del poble? S'ha plantejat la situació de marginalitat en què es troben? Tenen en compte que aquest és el mitjà de subsistència de les noies? Han plantejat, doncs, una alternativa que els permeti continuar vivint, ja sigui a través de la prostitució o fora d'ella? I sobretot, s'ha plantejat que tota persona té una dignitat com a tal?

Cal tenir en compte que la majoria de les treballadores sexuals pateixen una triple discriminació: per raó de gènere, de classe social i pel fet de ser immigrades. I precisament per aquesta condició d'immi-

grades i explotades, moltes d'elles ni tan sols estan empadronades als municipis on viuen i, per tant, no tenen accés a la targeta sanitària, que és un dels pocs drets reconeguts universalment i que resulta especialment important per la feina que fan.

Malgrat la complexitat de la qüestió, és evident que cal un debat social al voltant de la prostitució i també és evident que les treballadores sexuals hi han de tenir un paper protagonista i no secundari. Deixar el tema a mans de les administracions públiques ja sabem què comporta: en el millor dels casos, ignorància i, en el pitjor, desinfectació a base de *Zotal*.

, impressions

. A LA CANTONADA

ENERGIA ALTERNATIVA

Perquè hem de suportar més l'energia nuclear?

Xavier Planas i Puigbert
Enginyer tècnic

Contínuament es demostra que l'energia nuclear no és competitiva econòmicament. Un clar exemple és el fracàs de la central d'Olkiluoto 3 a Finlàndia, que arrossega grans retards i sobre costos multimilionaris. Amb l'afegit que tampoc internaltzen les enormes despeses que comporta a la societat tot el seu cicle, el tractament dels residus per milers d'anys, les greus conseqüències mediambientals i en la salut de les persones, etc. (el desmantellament de la central nuclear Vandellòs I ja ha costat, de moment, 600 milions d'euros del fons públic).

Es demostra dia a dia que les energies renovables són una alternativa completament viable i desenvolupada per a fer front al conjunt de la demanda elèctrica, sense comptar amb tot l'estalvi i millores en l'eficiència energètica que es podria aconseguir amb una racionalització del consum. Tenim els exemples de l'energia eòlica, el biogàs, la fotovoltaica, les centrals termosolars de concentració, etc... En aquests moments està a punt d'entrar en funcionament la central solar Andasol I de 50 MW ubicada a Granada, i estan en construcció la II i la III, de les mateixes característiques.

També ha quedat demostrat que l'energia nuclear no és cap alternativa a l'escalfament global del planeta, ja que també emet CO₂ a l'atmosfera si es considera el seu cicle sencer, a les complexes explotacions mineres, a les grans instal·lacions industrials per a fabricar el combustible d'Uraní enriquit, durant la gestió dels residus per a milers d'anys o en els transports de material... Un estudi recent de Tanquem les nuclears - Coordinadora per una nova cultura de l'energia conclou que les emissions de CO₂ a l'atmosfera corresponents a la central d'Ascó II durant el període 2001 - 2005 representen entre un mínim de 12,2 Kg per MWh i un màxim de 49 Kg per MWh. Si bé és una emissió menor en comparació amb la generació a partir de Gas Natural, que emet 245 Kg per MWh, ni de bon tros es pot considerar lliure de CO₂ l'energia nuclear. A més a més, actualment ja es consumeix més combustible d'Uraní del que es produeix i igual que la resta de recursos esgotables, cada cop serà més costós extreure'l.

I quant, tot i així, es continua pensant en construir noves instal·lacions nuclears, i no es decideix tancar-les totes immediatament, i s'oculta informació sobre les seves constants avaries i accidents, i es debat sobre l'allargament de la vida útil de les precàries centrals que ens envolten... és quan ens adonem que l'energia nuclear no és res més que una demostració de poder i dominació. Un enorme poder destructiu que els Estats i per tant la classe dominant amenaça i executa contra els països estrangers que no claudiquen al seu espoli de recursos naturals (com per exemple la invasió d'Iraq), i contra les classes populars d'arreu del planeta mitjançant la presència de les pròpies centrals nuclears, tant pels beneficis econòmics que n'acaben extraient com pel control tecnològic i social que representen.

L'energia nuclear és un crim contra la humanitat i la natura. Fins quan ho haurem de suportar?

. EL CIGALÓ

“El pitjor de sortir de la presó és deixar els companys a dins”

Joxean Agirre, expres polític basc

Jordi Borràs

Quant temps vas estar segrestat a les presons espanyoles?

Divuit anys.

Com sobrevises divuit anys de presó?

No hi ha cap precondició necessària per aguantar tants anys a la presó, al carrer, a l'exili... El que és bàsic és comptar amb la fermesa de les teves idees. Tenir el convenciment del que has fet i del que estàs fent, encara que sigui resistir tant i pensar que tot plegat tenia un sentit i el continua tenint. A més, el que també és bàsic és sentir que el procés en el qual estàs immers segueix viu i sentir-te part d'ell. També cal afegir els elements personals de cadascú, que faran que uns ho portin millor i altres pitjor. Però el fonamental és que la presó no t'assimili i, sobretot, continuar essent la persona que ets. Precisament per ai-

xò, la militància empresonada suporta l'aïllament amb naturalitat. No són persones que quan perden el paraigua de les idees i del dia a dia se sentin desempaïades. Són gent normal, com la que forma la base de l'esquerra abertzale. Aquesta és la clau i per això no es pot derrotar els presos.

Què és el pitjor de la presó?

La impotència d'estar limitat. Som persones d'acció i encara que continuis vivint el procés dia a dia, només hi pots aportar teòricament. El teu camp d'acció es resumeix en la lluita d'autodefensa. A part d'això, amb els aspectes més personals, com la mort d'un familiar o la fi d'una relació, ho vius tot més a pèl.

I el pitjor de sortir-ne?

Deixar els companys a dins. L'última setmana a la presó no podia sortir al pati, em posava a plorar. La relació és molt intensa després de tants anys...

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 26, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

L'alcalde de Viladecans vol ser soci del Barça

Anna Puig, Baix Llobregat

Un diari esportiu publicava una entrevista a l'alcalde de Viladecans, Carles Ruiz, on, de forma molt aïrosa, es fa estimar per F.C.Barcelona perquè l'empresa pugui instal·lar-se al municipi del Baix Llobregat. El Barça va fer públic aquest estiu que havia comprat 28 hectàrees a la zona natural del Remolar, sòl qualificat com a equipament esportiu pel Pla General Metropolità, la llei franquista del 1976, però preservat per la unió europea com a Xarxa Natura 2000. La plataforma Salvem Oliveretes ja ho va denunciar en el seu moment i cada dia ens sorprenen menys les seves paraules que recolzen la requalificació del Miniestadi a Barcelona i el seu trasllat a Viladecans.

L'alcalde diu que les zones ZEPA (Zona Especial de Protecció d'Aus) ni la Xarxa Natura 2000 no tenen cap valor. Això és una barbaritat contra el patrimoni natural del Delta del Llobregat. A part l'alcalde no diu la veritat sobre el motiu pel qual no es va fer el camp de Golf de Viladecans, dient que va ser perquè el planejament urbanístic ho impedia per falta d'espai, quan tothom sap que va ser gràcies a la pressió ciutadana i a la prohibició de fer un camp de golf en zona natural per part de la Unió Europea. I finalment, l'alcalde no aclareix les veritables intencions municipals alhora de plantejar-se un desenvolupament urbanístic al litoral de Viladecans quan a hores d'ara la utilitat d'aquest terreny no està gens clara, com a mínim per a qui no entra als despatxos de govern

ALBA

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Diuen que en un dels seus llargs discursos, Fidel Castro va dir que el que Amèrica Llatina necessitava no era l'ALCA (Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques impulsada per Estats Units) sinó una "alba" per al continent, un despertar de la pobresa i la postració en la que ha estat sumit. Recollint el guant, Hugo Chávez, va plantejar de crear una veritable alternativa als plans comercials de Washington que es digués ALBA (Alternativa Bolivariana per a les Amèriques) i que va començar entre Venèçuela i Cuba el 2004. La crítica a l'ALCA era que altra vegada es pretenia imposar el "lliure mercat" com a garant del desenvolupament, quan ja s'ha comprovat que l'absència de regles compensatòries no pot aconseguir que països amb desiguals capacitats (pensem, per exemple, en EEUU i Haití) competeixin amb igualtat de condicions. A més, cal fer notar que la paraula "lliure" inclosa en el terme "lliure mercat" s'utilitza com a paraula ideològica, ja que en realitat estem parlant de suprimir aranzels, per tant també ho podríem anomenar "mercats desprotegits" que tindria tota una altra lectura.

Actualment formen l'ALBA Venèçuela, Cuba, Bolívia, Nicaragua, Dominica i Hondures, i demanen d'integrar-s'hi Haití i Paraguai. Amb l'ALBA es planteja un comerç entre països llatinoamericans emmarcat en un plantejament d'integració regional amb especial èmfasi en el desenvolupament humà. És a dir, que no es planteja un "comerç purament mercantil", sinó un "comerç solidari". És a dir que s'intenta tenir en compte les necessitats de cada país i cada població, bevent de les fons ideològiques del comerç just, i se sustenta molt en l'intercanvi de productes regionals sense mediar amb el dòlar o l'euro. Poc a poc, l'estratègia de desacomplexament envers l'imperi estadunidenc que impulsa Venèçuela va calant, i es pot verificar en l'últim país que s'ha integrat a l'ALBA aquest 25 d'agost: Hon-

dures, de la mà de Manuel Zelaya, un president que ha anat virant a l'esquerra, malgrat ser d'un partit de centredreta en un país que tradicionalment ha estat aliat d'Estats Units en les estratègies de desestabilització de Nicaragua i El Salvador dels 80 i 90. Però és que potser ha arribat l'hora de no ajornar més l'alliberament d'Amèrica Llatina i això va impregnant el continent. Fa poc, Chávez afirmava "no és temps de lluita armada sinó de lluita política i de guanyar governs en les urnes". Caldrà veure si el poble podrà trobar camins per poder fer aquesta lluita política i exigir als governs elegits, però l'esperança està servida...

Un judici a 500 km

Òscar Garcia

Dimarts 28 d'Octubre, 16 catalans i catalanes, seran jutjats a l'Audiència Nacional espanyola. Els joves han estat acusats de cremar una foto del rei Joan Carles, en solidaritat amb els 2 joves gironins que dies abans havien fet el mateix amb una foto dels monarques, en la seva passada visita a Girona.

El més sorprenent de tot, un cop més, és el silenci dels mitjans de comunicació davant d'aquests tipus de casos de repressió desmesurada contra el jovent que lluita contra el que ens ha estat imposat; així doncs, 16 joves, estudiants i treballadors, a 500 km de la seva ciutat, seran jutjats per cremar una foto, per exercir el seu dret a discrepar de l'ordre establert i mostrar el rebuig a la visita d'un personatge amb poca tradició democràtica a la seva ciutat, doncs cal recordar que ell és l'hereu del franquisme. El jovent català, ens veiem en l'obligació de continuar denunciant aquesta situació, alhora que hem de mostrar la nostra solidaritat amb els companys i companyes que pateixen la repressió de la justícia antidemocràtica espanyola. Finalment, animar als lleidatans i lleidatanes a participar en les concentracions solidàries perquè en moments difícils, la solidaritat és l'arma dels oprimits.

, així està el pati

La plantilla de Nissan continua mobilitzant-se | PÀG. 10

Estudiants de la UAB responen als expedients | PÀG. 11

Urbanisme sense control a la capital de l'Alt Camp | PÀG. 12

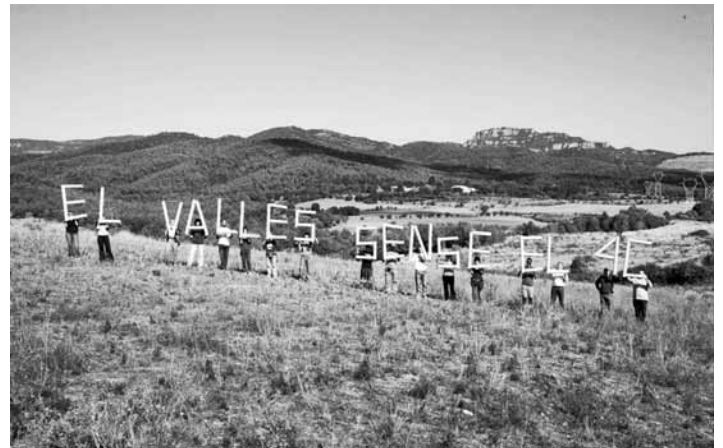
Les CUP comencen a debatre el seu futur a Ribes | PÀG. 13

CATALUNYA · ELS MANIFESTANTS DENUNCIEN LA TRANSFORMACIÓ RADICAL DEL TERRITORI AFECTAT PER AQUESTA INFRAESTRUCTURA

Noves protestes contra el Quart Cinturó a Abrera, Viladecavalls i Terrassa

LLUIS BRUNET

A Terrassa, un grup d'activistes es fotografia per evidenciar l'impacte que tindrà el Quart Cinturó

Rubén Izquierdo i Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Es promotors de la Campanya contra el Quart Cinturó van escenificar el dissabte 25 d'octubre una protesta contra aquesta infraestructura en tres de les poblacions per on passarà. Les accions van començar a Abrera i, després, es van traslladar a Viladecavalls i Terrassa, municipi on es va fer la darrera activitat. Els organitzadors de la protesta van apuntar que, amb aquest acte, es vol "visualitzar la transformació radical de l'espai abans i després de la construcció del Quart Cinturó", unes obres que, divuit mesos després del seu inici, "ja fan visible l'impacte real que està tenint sobre la vegetació i el paisatge i sobre la qualitat de vida dels veïns i veïnes de les zones afectades", segons van explicar alguns membres de la campanya, amb el portaveu Toni Altaià al capdavant.

En el cas d'Abrera, els membres de la plataforma es van fotografiar just davant de les obres amb el lema *El Baix Llobregat amb el Quart Cinturó*, per mostrar com queda el paisatge del Baix Nord amb la presència d'aquesta infraestructura i el seu impacte sobre la

vegetació al tram per on transcorrerà. A Viladecavalls i Terrassa, els membres de la Campanya Contra el Quart Cinturó es van fotografiar amb dos lemes diferents. Primer ho van fer a les obres amb el lema *El Vallès amb el Quart Cinturó*, i després, en un paratge no afectat pels treballs, amb la frase *El Vallès sense el Quart Cinturó*.

A més, els convocants de la protesta van carregar contra el model que representa el Quart Cinturó, perquè consideren que "és un paradigma que està en crisi i que té data de caducitat", a més de "no donar resposta als reptes de mobilitat i sostenibilitat". També es va criticar el debat que hi ha entre el model del Quart Cinturó i el de la ronda del Vallès, tot afirmant que "es tracta d'una discussió sense substància". Els organitzadors de la protesta van destacar que "la visualització de les obres, el manteniment de la titularitat de la via per part de l'Estat i les darreres declaracions dels responsables de la Generalitat posen en evidència la poca capacitat de trencar amb el model de via de pas i el gran impacte que tindria la via en qualsevol cas".

Els membres de la campanya també van afirmar que "la magnitud de la

infraestructura, ja visible en qualsevol punt de les obres en marxa, fa increïbles les afirmacions que alguns càrrecs polítics encara mantenen". La postura dels manifestants, per tant, vol rebatre els arguments utilitzats fins ara per legitimar la construcció de la via, que sostenen que el Quart Cinturó "no generarà impacte". Els convocants de la protesta van dir que "la poca cura en els detalls construc-

tiu, en la definició dels talussos i en el respecte dels torrents o els abocaments de terres més enllà de les autoritzacions visiblen les dificultats reals per convertir les afirmacions gratuïtes en veritats absolutes".

Després de les accions de protesta, els portaveus de la campanya van informar que integraran a la seva pàgina web la traça del Quart Cinturó recollida pel Pla Territorial Metropolità al pro-

grama Google Maps per "oferir un viatge aeri durant el qual es poden recórrer els espais afectats per les obres".

La protesta va tenir lloc pocs dies després de les negociacions mantingudes entre l'Ajuntament d'Abrera i el Ministeri de Foment per la modificació dels accessos temporals de l'autovia A-2 al seu pas pel poble, que estan afectats per les obres del ramal del Quart Cinturó.

LA GARROTXA · CIMENTS MOLINS, CONTRA LES CORDES

La mobilització veïnal atura la legalització d'una pedrera a Sant Aniol de Finestres

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La legalització d'una pedrera per part de l'empresa Promsa -que pertany al grup Ciments Molins- al municipi de Sant Aniol de Finestres, a la Garrotxa, ha trobat el rebuig frontal de la majoria dels habitants del municipi. A través de la plataforma Salvem Sant Aniol, el veïnat va

organitzar una recollida de signatures i va aconseguir 218 firmes dels 280 habitants que té el municipi. Després d'una primera reunió amb l'alcalde, el 8 de setembre es va pactar l'aprovació d'un document en contra del projecte i de suport a la plataforma. La falta de valor jurídic del document va portar la plataforma a exigir que l'Ajuntament fes les modificacions legals necessàries

per prohibir l'obertura de la pedrera. El 6 d'octubre l'Ajuntament va fer pública l'aprovació d'una llei que denegava qualsevol permís de mineria fins que el POUM del municipi no estigués aprovat. Finalment, l'allegació que Salvem Sant Aniol havia presentat a la Generalitat ha estat acceptada, davant el fet que la mateixa empresa hagi renunciat a tirar endavant el projecte.

, així està el pati

BARCELONA • EL COMITÈ CONVOCA LA QUARTA CONCENTRACIÓ MASSIVA DAVANT EL DEPARTAMENT DE TREBALL

Les mobilitzacions de Nissan continuaran fins que l'empresa retiri l'ERO

Neus Ràfols

redaccio@setmanaridirecta.info

Les mobilitzacions continuaran fins que la direcció de Nissan retiri l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que suposaria l'acomodament de 1.680 persones i proposi un pla de producció de futur per les plantes de la Zona Franca i de Montcada i Reixac. Aquestes són les dues condicions centrals que van acordar els treballadors de la filial japonesa i el comitè d'empresa (CGT, CCOO, UGT, Sigen-USOC) durant l'assemblea de fàbrica celebrada el 27 d'octubre. "La retallada d'un torn de treballadors no garanteix cap futur", va destacar el president del comitè d'empresa de la Zona Franca, Javier Donate, afiliat a CCOO. El mateix dia, el comitè es va reunir amb la direcció de l'empresa, que pretenia començar a negociar la retallada del 40% de la plantilla: "No hi haurà cap acord mentre hi hagi un ERO sobre la taula", va sentenciar Donate.

"La retallada d'un torn de treballadors no garanteix cap futur" La direcció de l'empresa pretenia negociar la retallada del 40% de la plantilla

El dimecres 29, el comitè ha de mantenir una reunió amb el conseller d'Innovació, Universitat i Empresa, Josep Huguet, mentre espera que el president de la Generalitat, José Montilla, doni una resposta a la sol·licitud d'un encontre. També s'ha convocat una manifestació, a les sis de la tarda, que sortirà de la plaça Universitat i desembarcarà a la seu del Departament de Treball.

Concentrats davant la seu de Nissan el dimarts 28.

Una manifestació multitudinària Segons el comitè, prop de 10.000 persones -5.000, segons la Guàrdia Urbana- van assistir a la manifestació del dia 23 d'octubre, convocada de forma unitària per tots els sindicats. Els rostres infantils, presents des de la plaça Urquinaona fins a la plaça Sant Jaume, evidenciaven que els treballadors i les treballadores van anar-hi

acompanyades de les seves famílies. *Terrorisme empresarial, Matsumoto cabró, marxa al Japó i Montilla escucha, la Nissan està en lucha* eren algunes de les pancartes que es feien sentir i veure entre la riuada de gent. També hi van voler participar operaris afectats per expedients de regulació d'altres companyies -com Tyco Electronics, Acciona, Esteban Ikeda,

Pirelli i Seat-, alguns conductors i conductores de TMB, afiliats del sindicat Co.bas, seguidors de la Campaña Unitària contra la Directiva de les 65 hores i del col·lectiu Revolta Global i afiliats del Sindicat d'Estudiants.

"Fotut, no crec que ningú aturi aquest ERO", lamentava Sandra Osorio, una de les operàries de Nissan presents a la manifestació. Tant ella

"La consellera de Treball no es mulla"

El 21 d'octubre el comitè es va reunir amb la consellera de Treball, Mar Serna. La trobada va fer caure les esperances dels treballadors davant la possibilitat que la Generalitat rebutgés l'ERO. "La consellera va recollir les queixes i ens va dir que es miraria amb lupa l'expedient. Però va ser molt diplomàtica i no es va mullar per res", explica un dels mem-

bres del comitè per la CGT, Javier Turrillo.

Encara que la filial japonesa hagi obtingut 300 milions d'euros de beneficis durant els darrers cinc anys, el marc legal permet que Nissan presenti un ERO. "Només es té en compte la situació actual de l'empresa, no pas els beneficis o les pèrdues passades. La llei està feta per beneficiar les companyies

en aquestes situacions", explica l'advocat laboralista del Col·lectiu Ronda, Txé Gasch. No obstant això, recorda que hi ha hagut ERO que han estat rebutjats per "considerar que era una situació reversible". En cas que Treball doni llum verda a l'expedient, el comitè d'empresa podria posar un recurs contenciós administratiu i portar el cas als tribunals.

com la seva parella, amb qui té dues filles, treballen per la multinacional japonesa. "Hi ha moltes famílies entre la plantilla", recordava.

La percepció d'impotència es repetia en les declaracions de dues altres operàries que també van acudir a la manifestació: Maria Jesús Postigo i Virgina Gil. Tant la parella de Postigo com la de Gil treballen a empreses subministradores de la filial japonesa que, paral·lelament, han presentat expedients de regulació temporal. "Per cada treballador de Nissan que anirà al carrer, quatre més seran acomiadats a les companyies proveïdores", recorda Postigo. Els sindicats xifren entre 7.000 i 60.000 els llocs de treball afectats directament i indirectament. El 24 d'octubre, la companyia Utymay va presentar un ERO per acomiadar 48 dels 159 assalariats de la planta de Santa Margalida i els Monjos. D'aquesta manera se sumava, com Acciona i Esteban Ikeda, a l'espiral d'expedients que ha catalitzat l'anunci de la retallada de Nissan.

"Per cada treballador de Nissan que anirà al carrer, quatre més seran acomiadats a les companyies proveïdores"

La manifestació va arribar a la plaça Sant Jaume, on una part del comitè d'empresa es va reunir durant vint minuts amb l'assessor de Montilla per sol·licitar l'encontre. La manifestació va acabar amb la lectura d'un manifest que instava el Govern a vetllar pels treballadors i no per la banca i les multinacionals. L'acte es va rematar amb el so d'unes traques, que evidenciaven l'ambient caldejat que es viu.

Greu atropellament a la 'massa crítica'

Una noia va ser atropellada greument el 24 d'octubre passat en el transcurs de la manifestació ciclista que se celebrava a la ciutat de Barcelona. Com cada últim divendres de mes, aquell dia va tenir lloc la *massa crítica*, una marxa ciclista que es convoca simultàniament a moltes ciutats del món. L'objectiu de l'acte, tal com manifesten les pròpies organitzadores, era ocupar la via pública de manera festiva i pacífica per visualitzar que hi ha altres formes de moure's pels carrers, "tot denunciant el

monopoli i la dictadura que imposa el cotxe diàriament, provocant morts de vianants i ciclistes i causant greus conseqüències ambientals". La conlocatòria va ser a la plaça Universitat i va congregat uns cent cinquanta ciclistes. La marxa va arrencar amb el seguiment de diverses patrulles de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra. Al carrer Aragó, el conductor d'un Mercedes va intentar atropellar diversos activistes, però aquests van poder esquivar l'automòbil *embogit* que se'ls tirava a sobre. A l'alçada de

la plaça de Sants, un home que conduïa un Renault Megane blanc matrícula B-6632-TV -i que segons testimonis es va saltar un semàfor en vermell- es va emportar per davant i a gran velocitat una ciclista que, literalment, va saltar pels aires i restà immòbil sobre l'asfalt. La Guàrdia Urbana simplement es va anotar el DNI del conductor, com si s'hagués tractat d'un accident fortuït. La noia va estar hospitalitzada durant quatre dies i va obtenir l'alta després que es descartés cap afectació greu al cap.

JOANA DALMAU

, així està el pati

BAGES · EL CENTRE PENITENCIARI ESTÀ PROTEGIT PER TECNOLOGIA PUNTA EN SISTEMES DE CONTROL

La nova presó de Lledoners arribarà a la màxima ocupació el mes de gener

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

els màxims responsables polítics de la Generalitat, els directors de polítiques penitenciàries de l'Estat, els responsables dels cossos de seguretat, polítics locals i altres persones rellevants de la judicatura catalana van inaugurar la presó dels Lledoners (Bages) el 24 d'octubre. Aquest centre més penitenciari té una capacitat màxima de 750 homes i, a partir del mes de novembre, començarà a rebre presos fins que arribi al seu màxim a primers de gener.

El centre assolirà la capacitat màxima de 750 presos només dos mesos després de la seva inauguració

Durant l'acte d'inauguració el president Montilla va afirmar que la presó dels Lledoners esdevindrà un "model a seguir" pel sistema peni-

tenciari estatal. Un model que ha implicat greus processos especulatiu en la compravenda dels terrenys (DIRECTA 86) i que s'ha nodrit d'una tecnologia punta en sistemes de control.

Contra els motins

La presó està envoltada de tres murs, dos de formigó paral·lels de sis metres d'alçada i separats per un filat i un tercer més exterior, metàl·lic i amb dispositius elèctrics. Els edificis estan construïts a uns tres metres sota el nivell de la superfície, de manera que només en sobresurt la meitat. Hi ha vuit mòduls de 64 cel·les fetes de formigó d'una peça i d'uns 9m² cada una. La presó també compta amb el Departament Especial de Règim Tancat, amb 36 cel·les, dotze de les quals seran encara més restrictives. El centre no té cap torre de control, ja que utilitza una xarxa de càmeres de seguretat on no queda cap angle mort a les zones de màxima vigilància. Hi treballaran prop de 430 funcionaris i serà custodiada per diverses patrulles dels Mossos d'Esquadra. Altres tipus de tecnologia com els sensors de moviment, les microones detectores d'objectes o els sistemes de contenció i bloqueig són els que permetran apagar tota mobilització i organització dels presos.

A la presó de Lledoners hi treballaran 430 funcionaris

"Tot un hotel", tot un negoci

Prop d'11.000 persones van assistir a les jornades de portes obertes de la presó, durant les quals funcionaris, mossos d'esquadra i membres del Departament de Justícia les guiaven per un recorregut. La imatge *luxosa* de la presó respon a una campanya per apaivagar les protestes latents contra aquest centre i per dotar-lo d'un caire més *humà*, sense crear un debat sobre les finalitats, les aplicacions i les conseqüències de les penes privatives de llibertat. A més, la presó ha creat una font d'ingressos que porta

associades unes irregularitats i explotacions perilloses. Per una banda, dins la presó, el Centre d'Iniciatives per la Reinserció (CIRE) -l'empresa criticada per explotar laboralment les persones preses- ja ha contactat amb tres empreses per instaurar els tallers ocupacionals al centre. Per l'altra, l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada ha rebut subvencions i finançaments importants per la ubicació de la presó i, segons el mateix alcalde, Ezequiel Martínez, ha desenvolupat un creixement econòmic relacionat amb les infraestructures i

l'increment de certes activitats, com la defensa legal. També cal esmentar la poca transparència en l'ocupació i l'adjudicació d'alts càrrecs dins la presó. Un cas és el de l'actual segon tinent alcalde de Sant Joan, Marcel Ribera, que passarà a ser -sense oposicions prèvies per ocupar el lloc- part de l'equip directiu de l'escola de la presó.

Complint el Pla

El Pla d'Equipaments Penitenciaris de la Generalitat 2004-2010, planificat l'any 2004, s'està complint amb molts retards i desproporcions. Segons aquest Pla, les presons que s'estan construint estan previstes per una població d'11.000 persones, tot i que les últimes declaracions del secretari d'Institucions Penitenciaris Albert Batlle indiquen "una disposició de 14.500 places". Les presons de Quatre Camins Joves, Figueres (que ja té adjudicació d'obres), Tàrraga, Girona, Sant Vicenç d'Hortons i Preventius Barcelona han d'estar enllestides a finals de 2013. Segons dades del Departament de Justícia, actualment hi ha 10.039 persones preses a les presons catalanes. Tenint en compte el ritme de creixement i les places que poden oferir les presons que estan en projecte, la massificació als centres penitenciaris catalans serà permanent.

BELLATERRA · LA UNIVERSITAT HA FACILITAT ALS MOSSOS LES DADES PERSONALS DELS JUNTALS DE LA FACULTAT DE LLETRES

Setmana de lluita a la UAB per exigir la retirada dels expedients i les denúncies

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Les prop de 200 persones que van assistir a l'assemblea oberta que es va celebrar al pati de la Facultat de Lletres el dijous 23 d'octubre han decidit convocar una setmana de lluita per visibilitzar el conflicte entre el rectorat i els estudiants a la UAB i per difondre el procés que pot culminar amb l'expulsió de 32 alumnes i la condemna d'entre sis mesos i tres anys de presó a quinze persones més.

Durant aquesta assemblea es van posar en comú idees per impulsar la campanya per la retirada dels expedients disciplinaris i les denúncies penals interposades contra les estudiants per participar en diferents convocatòries de lluita contra el Pla Bolonya. La proposta de consens va ser la convocatòria d'una acampada de protesta a la gespa de la plaça Cívica -que el 28 d'octubre seguïen 25 persones- i d'un seguit d'actes -xerrades, tallers i una cercavila- que finalitzaran amb un dinar popular i un concert.

D'altra banda, els representants de les assemblees de facultat, l'òrgan de presa de decisions dels estudiants, van recordar als participants de la reunió que l'àmbit repressiu només és una part de la lluita contra Bolonya i que s'ha de contextualitzar així, a més de reiterar la seva implicació en la campanya.

Irregularitats en el procés judicial

Durant la roda de premsa convocada el dia anterior, els dos representants de la campanya van tornar a exigir la dimissió dels membres de l'equip de govern i de la degana de la Facultat de Lletres -que és on van tenir lloc els incidents que van motivar les quinze denúncies-, ja que els consideren "responsables de la càrrega policial i de l'obertura dels expedients". A la compareixença, també hi van participar un membre del sindicat USTEC -molt actiu en la lluita contra la LEC- i l'advocada dels estudiants Pilar Rodríguez. La lletrada va afirmar que la UAB va proporcionar una llista als Mossos d'Esquadra amb dades que aquests no ha-

DAVID DATZIRA

Fonts de l'Assemblea de Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia afegeixen que el col·lectiu de professors -membres de la CGT- que estaven actuant d'intermediaris entre el Rectorat i les estudiants mantindrà una reunió per replantejar-se la continuïtat d'aquesta iniciativa, ja que "se senten enganyats per la Junta de Govern de la UAB, que els va ocultar la decisió d'interposar les denúncies judicials".

Els expedients es resoldran el mes de novembre

A la roda de premsa també es va exposar la situació de les persones expedientades, que actualment resten a l'espera de conèixer la sanció que se'ls imposarà. En aquest sentit, el rector en funcions de la UAB, Lluís Ferrer, a través d'una compareixença el 22 d'octubre, va anunciar que la resolució dels expedients disciplinaris -que contemplen sancions que van des de les amonestacions o expulsions temporals fins a l'expulsió definitiva de la carrera universitària- es farà pública el mes de novembre.

Assemblea d'estudiants a la Facultat de Lletres el passat 23 d'octubre

vien demanat -noms, cognoms, DNI i estudis dels membres de la Junta de Facultat de Lletres- i va acusar de forma directa els portaveus de l'estudiantat de provocar els danys i els desordres públics. Segons l'advocada, el procediment judicial es podria arribar a anul·lar a causa de "certes irregularitats": es va prendre declaració a dos

carregats de seguretat i a la cap de serveis jurídics -que va interposar la denúncia en nom de la universitat-, abans que la part denunciada fos participant en el procés. Tot i així, afirma, "es preveu que la fase d'instrucció s'allargui força, ja que cada dimarts hauran d'anar a declarar dos o tres estudiants i així fins el mes de desembre".

, així està el pati

VALLS · LA GENERALITAT UBICA UNA ÀREA RESIDENCIAL ESTRATÈGICA (ARE) EN UNA ZONA NO URBANITZABLE

El Síndic es compromet a analitzar les contradiccions de l'ARE de Ruanes

Montse Aumatell
elcamp@setmanaridirecta.info

La Plataforma Valls Viu va visitar el 14 d'octubre l'oficina del Síndic de Greuges, Rafel Ribó, per presentar una queixa contra l'Ajuntament de Valls i la Generalitat de Catalunya. La queixa està centrada en la vulneració dels drets que suposa pels ciutadans valencs la creació d'una Àrea Residencial Estratègica (ARE) a la partida de Ruanes i també en el procés seguit per les administracions per dur a terme aquest projecte.

La Plataforma Valls Viu denuncia la manca d'informació sobre el projecte per part del consistori

Una ARE és un instrument legal impulsat pel departament de Medi Ambient i Habitatge per obtenir sòl de forma immediata i facilitar, segons diuen, "la construcció d'habitatge assequible". El govern català té previst desenvolupar aquesta mena d'àrees en un total de 86 municipis. Aquesta normativa ha topat amb oposició popular a diverses localitats perquè atribueix a la Generalitat poders que passen per sobre de l'autonomia municipal (vegeu peça).

Vulneració de drets i indefensió

A la reunió amb el Síndic, Valls Viu va entregar un informe jurídic on exposa la vulneració dels drets de la ciutadania valenciana que, segons denuncien, han practicat l'Ajuntament i Generalitat durant tot el procés de tramitació de l'ARE, i el gairebé mig miler de signatures de suport al manifest que impulsen.

La Plataforma ha fet saber a Ribó la "situació d'indefensió que es viu a Valls per la falta d'informació", cosa que el Síndic de Greuges considera,

Partida de Ruanes, fins ara catalogada com a zona agrícola no urbanitzable

segons expliquen fonts de Valls Viu, "investigable".

La Plataforma explica que Valls disposa d'un Pla General d'Ordenació Urbana des de l'any 1986-87 -que actualment rep el nom de Pla d'Organització Urbana Municipal (POUM)- i que, tot i que els diferents governs

municipals han anat promentent la seva revisió, aquesta no s'ha fet mai. Fins ara, el plantejament urbanístic es feia a través de modificacions parcials del POUM a criteri dels diferents governs, cosa que, segons denuncia Valls Viu, impedia la participació ciutadana.

La Plataforma afirma que aquesta situació ha passat a ser "escandalosa" arran de l'aprovació de l'ARE, ja que l'Ajuntament de Valls i la Generalitat de Catalunya han decidit situar aquesta àrea en uns terrenys que el plantejament vigent considera com a zona "no urbanitzable".

La Plataforma també denuncia que, des que es va conèixer la ubicació d'una ARE a Valls, l'Ajuntament no ha fet cap reunió amb els propietaris afectats ni ha permès que la resta de grups municipals que no formen el govern es puguin posicionar a favor o en contra en una sessió plenària. La Plataforma desconeix el procediment administratiu d'acceptació d'aquesta ARE per part de l'Ajuntament.

Segons Valls Viu, des que es va conèixer la ubicació d'una ARE, l'Ajuntament no ha fet cap reunió amb els propietaris afectats

Queixa contra la Generalitat

La Plataforma també considera que la Generalitat, amb l'aplicació del decret llei 1/2007 de mesures urgents en matèria d'urbanisme, que crea la figura jurídica de l'ARE, vulnera l'autonomia municipal en matèria d'ordenació urbanística, que fins el moment "estava garantida".

La Plataforma considera que, amb aquest decret, "es lesiona la participació política". Els membres de la Plataforma diuen que "la participació democràtica del veïnat en el plantejament no s'ha de justificar per la seva condició accidental de propietaris, sinó pel nostre estatus de veïns i veïnes de Valls".

L'oficina del Síndic de Greuges s'ha compromès a analitzar les contradiccions del projecte d'ARE amb la legislació vigent, la llei del sòl, la llei de règim local i, també, la pròpia Constitució Espanyola. La sindicatura estudiarà tota la informació aportada per la Plataforma Valls Viu i farà el seguiment del cas en successives reunions.

El pla d'Àrees Residencials Estratègiques es carrega l'autonomia municipal

Les CUP han realitzat un informe jurídic que qüestiona la legitimitat del Govern de la Generalitat a l'hora d'atribuir-se competències en matèria d'ordenació del territori i urbanisme a través del decret llei d'Àrees Residencials Estratègiques. Segons l'informe de les CUP, l'autonomia local prevista als articles 137 i 140 de la Constitució espanyola es

configura "com una garantia institucional que es concreta en el dret de la comunitat local a participar a través d'òrgans propis en el govern i l'administració dels assumptes que li pertocquen". Per a l'exercici d'aquest dret, els òrgans representatius de la comunitat local "han d'estar dotats de les potestats sense les quals cap actuació autònoma és

possible". La Llei Reguladora de les Bases de Règim Local atribueix l'autonomia al municipi i és el municipi qui té competència en urbanisme i ordenació del territori.

L'informe de les CUP considera que el decret llei que institueix els ARE "priven d'autonomia als ajuntaments afectats" perquè passa per sobre d'aquesta normativa.

Els horts 'fan Gràcia'

Amb el lema *Els espais buits no fan Gràcia*, prop de 200 persones van participar el 25 d'octubre en una cercavila que va concloure amb l'ocupació d'un solar abandonat al carrer Banyoles, on antigament hi havia hagut el centre social El Monstru, a la vila de Gràcia de Barcelona. Durant la marxa, que va sortir des de la plaça de la Virreina, destacava la presència de canalla d'esplais i caus, que va donar un aire festiu a l'okupació. Música i bastoners van animar el recorregut. Cap al migdia, els participants en la cercavila van entrar

al solar -que portava anys abandonat- i el van acondicionar. Abans de la tarda, la brutícia havia desaparegut i ja van aparèixer els primers planters. Durant el cap de setmana es van dur a terme activitats lúdiques i la primera assemblea de gestió de l'espai. Des del diumenge, fan divulgació entre el veïnat i força gent s'hi ha anat acostant i ha entrat, tot donant sentit a l'alliberament de l'hort. Segons la gent impulsora, el projecte consisteix a "obrir un espai al barri per enfortir el teixit social". JESÚS RODRÍGUEZ.

ELOI DE MATEO

, així està el pati

RIBES DEL GARRAF · EL GER ACULL UNA TROBADA PER "ENFORTIR VINCLES I AMPLIAR CONEIXEMENTS"

Les Candidatures d'Unitat Popular comencen a debatre el seu futur polític

Roger Palà
redaccio@setmanaridirecta.info

Les eleccions municipals de 2007 van estar marcades per tres factors: el creixement de l'abstenció, la davallada de dues forces fins llavors en constant creixement -ERC i ICV- i l'eclosió a gran part del territori d'un projecte polític municipalista impulsat per les organitzacions de l'esquerra independentista: les candidatures d'Unitat Popular (CUP). El suport electoral a les CUP es va traduir en una trentena de regidors, en alguns casos -com Ribes o Ripolllet- inclosos en candidatures locals d'esquerra alternativa, i va obtenir molt bons resultats en capitals de comarca com Vilafranca, Mataró, Manresa, Valls o Berga.

La jornada de debat l'impulsen les CUP de Ribes, Capellades, Sallent, Martorell, Vilafranca, Valls i Vilanova

A partir d'aquests resultats, les CUP han iniciat un procés de debat intern sobre quin ha de ser el futur de l'organització. La primera fase va suposar l'aprovació d'uns nous estatuts el mes de juny passat en una assemblea general a Manlleu. La següent cita és una assemblea extraordinària, convocada el mes de gener de 2009. En aquesta ocasió, les cupaires volen definir quin és el seu espai polític i quina ha de ser l'estratègia de cara a enfortir el projecte. En aquesta línia, hi ha algunes CUP que ja posen fil a l'agulla. És el cas d'un seguit de candidatures que han organitzat una jornada de debat i diàleg amb el nom de *Trobada cap a la Unitat Popular* el proper 1 de novembre a la Nau del Ger de Sant Pere de Ribes. Aquesta convocatòria la impulsen les CUP de Capellades, Martorell, Ribes, Sallent, Valls, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú.

Tais Bastida, membre de la CUP de Valls, explica que l'objectiu és "aplegar gent de les CUP i també to-

Assemblea general de les CUP, el juny de 2008 a Manlleu

tes aquelles persones i col·lectius amb voluntat de compartir i generar diàleg". Bastida afirma: "Volem que la Trobada sigui un espai per persones que formen part de les CUP i d'altres que, sense formar-ne part, comparteixen el projecte polític i el nostre entusiasme". Es tracta de visualitzar, segons Bastida, que les CUP són un projecte obert: "Volem remarcar que ens sentim part tant del moviment de l'esquerra independentista com d'altres moviments socials i que ens sentim germans amb alternatives com la Unitat Municipal 9 Ribes o el COP de Ripolllet". "Som les CUP, però no només volem treballar o veure'ns amb les CUP, sinó amb tothom amb qui creiem que hem de transformar la societat".

Un procés participatiu

Adam Majó, regidor de la CUP de Manresa i membre del secretariat nacional de les CUP, l'organisme de coordinació d'aquesta organització a nivell nacional, celebra la iniciativa de les diferents CUP que impulsen la Trobada cap a la Unitat Popular. "Tot i que l'estructura de les CUP i el procés assembleari garanteixen la participació i la posada en comú de tots els punts de vista, ens sembla perfec-

te que existeixin iniciatives com aquesta, que pretenen reforçar el procés de debat de les CUP i eixamplar-lo".

Majó valora "molt positivament" la implicació de la majoria d'assemblees de les CUP en el treball que s'està duent a terme de cara a l'assemblea extraordinària del mes de gener. "S'han presentat cinc ponències que són força coincidents en la majoria de qüestions. Ara comença la part més engrescadora del procés: tenim un mes, fins a finals de novembre, per intentar refondre-les en una de sola, si pot ser, o en les mínimes possibles".

Una CUP a les autonòmiques?

Hi ha un punt del debat sobre el futur de les CUP en el qual els mitjans de comunicació han fixat el seu objectiu de forma interessada: l'opció de presentar una candidatura a nivell autonòmic. L'aparició d'aquestes informacions ha generat cert malestar en una part de la militància d'uns col·lectius que tenen un caràcter eminentment municipalista i que, sovint, mantenen opinions divergents sobre qüestions d'ordre tàctic i estratègic. Les experiències fora de l'àmbit municipalista no són bones: la decisió de presentar

una CUP a les anteriors eleccions europees, presa sense el suport de la totalitat d'organitzacions de l'esquerra independentista, va acabar amb uns resultats pobres: 6.000 vots.

Tais Bastida, com a membre d'una de les CUP que convoquen la Trobada de Ribes, desconeix la font de les informacions que apunten la possibilitat que la CUP faci el salt a nivell autonòmic: "Ara mateix l'organització no està debatent aquesta qüestió en els termes en què ha aparegut en diversos mitjans de comunicació".

El Secretariat Nacional celebra la iniciativa, "que reforça el procés de debat intern"

Des del secretariat nacional, Adam Majó apunta que "al marge del que diguin determinats mitjans de comunicació, és cert que hi ha un espai polític no cobert, que va més enllà de l'esquerra independentista estricta i que abraça sectors deceptats d'altres propostes electorals i gent d'esquerres força heterogènia".

Tot i això, apunta que "un pas endavant com aquest no es pot fer si hi ha una minoria àmplia entre les CUP, com sembla que és el cas, que no ho veu clar". L'opinió de Majó és que "a la propera assemblea es podria arribar a l'acord de no tancar aquesta porta [la de les eleccions autonòmiques], però subordinant-la a un consens entre la militància de les CUP, de l'esquerra independentista i dels sectors amb els que coincidim en les lluites socials cada dia".

CATALUNYA · REPRESSIÓ

S'arxiva la causa oberta contra els quatre antimonàrquics de Barcelona i el de Barberà

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La causa oberta contra quatre independentistes barcelonins acusats de la crema d'una bandera i una fotografia del rei espanyol durant l'acte polític de la Diada ha quedat arxivada. Després d'escoltar les declaracions dels imputats -que asseguraven que no eren els autors dels fets, tot i que els recolzaven-, el jutjat central d'instrucció número 1 de l'Audiència Nacional espanyola ha considerat que no hi ha indicis suficients per a tirar endavant el procediment. L'òrgan judicial ha desestimat l'única prova inculpatòria, un informe dels Mossos d'Esquadra que pretenia convertir en autors de la crema la persona que va llogar la furgoneta on es guardava tota la logística de l'acte i la responsable de coordinar els parlaments. Així mateix, la policia autonòmica catalana va assegurar que havia identificat visualment els autors de la crema d'una bandera espanyola, tot i que la complexió i l'alçada d'aquestes persones no corresponia en absolut amb la de les dues militants de la CAJEI acusades a l'informe.

Alerta Solidària denuncia que l'informe dels Mossos es basa en "fitxers il·legals"

El jutge d'instrucció entén, a la notificació d'arxivament del cas, que no existeixen proves feaents per condemnar cap dels quatre imputats per injúries al rei i trasllada la causa d'ultratges a Espanya als jutjats de Barcelona, ja que aquest tipus de delictes no entra dins les seves competències.

L'organització antirepressiva Alerta Solidària denuncia que l'informe policial es basa en "fitxers il·legals" i que el comportament dels Mossos "denota la urgència per encausar persones actives, tot i ser conscients que cap d'elles no era l'autora del delictes".

Aprofitant la visita al tribunal espanyol, l'advocada del cas, Montserrat Salvador, va accedir al sumari contra l'activista de Barberà imputat per penjar una pancarta antimonàrquica a l'Ateneu Popular de la ciutat vallesana. Tot i que des dels jutjats de Cerdanyola -que havien de decidir si enviaven el cas a Madrid- afirmaven que la causa havia estat acceptada per l'Audiència Nacional, aquesta va ser arxivada sense cap notificació el dia 15 de juliol. I això deixa sense efecte la declaració que va prestar l'acusat el 22 de setembre i que, segons Alerta Solidària, era "un simple muntatge per l'escarni polític d'en Xavier".

Una Trobada política, social i cultural

La Trobada cap a la Unitat Popular tindrà una part lúdica i cultural i una altra amb més càrrega política. El matí serà l'hora dels debats i xerrades sobre el paper de les CUP als ajuntaments catalans on ha assolit representació. Els actes començaran a les 10h amb la xerrada *Quan la unitat popular té la clau de govern*, que comptarà amb la participació de regidors e regidores de CUP de

Berga, CUP de Vilafranca, CUP de Sant Celoni i l'Altreu de Castell del Vallès. A les 12h començarà la xerrada *Governar des de la unitat popular*, amb regidors i regidores d'Unitat Municipal-9 de Ribes, CUP d'Arbúcies, CUP Sallent i el Col·lectiu Obrer i Popular de Ripolllet.

A la tarda serà el torn de les organitzacions de l'esquerra independentista. Amb el lema *Alternativa*

Països Catalans des de l'esquerra independentista hi haurà parlaments de Maulets, Endavant, CAJEI, SEPC i les CUP de Valls i Vilanova. A la nit hi haurà espai per la part més festiva, amb concerts del grup d'Alcoi Verdcel i el raper de Cornellà de Llobregat El Nota.

Durant tot el dia hi haurà paraletes, exposicions, passis de vídeos i servei de cafeteria al pati del Palmar del GER.

, reportatge

1

2

Croàcia: entre mines i el turisme

Durant els darrers anys, Croàcia -Hrvatzka en el seu idioma- i els països dels Balcans han augmentat la seva demanda turística. El procés de recuperació de la costa croata ha aconseguit retirar l'etiqueta de país devastat per la guerra i les noves generacions semblen haver passat pàgina. En contrapartida, encara existeixen certs indrets de Croàcia on la petjada de la guerra encara és visible. Hi ha algunes zones on es poden apreciar cases i edificis destruïts, parets amb impactes de bales i projectils o bé camps de mines on els cartells amb el dibuix d'una calavera ens indiquen que és perillós passar-hi.

Per una banda, trobem pobles i ciutats de la costa croata i les illes adriàtiques -com Rovinj, Trògir, Dubrovnik, Split, Korcula o Vela-luka- on s'ha aconseguit una restauració impecable i en ple augment de l'afluència turística, sobretot europea. Per l'altra, tenim pobles -normalment fronterers amb Bòsnia-Hercegovina o a la que va ser la línia de foc entre Dalmàcia (Estat croat) i Bòsnia- on la restauració està en procés o encara no ha començat. Aquests llocs on no arriba el turis-

me són pobles petits i rurals on la coexistència entre serbis i croats és especialment complicada. Knin n'és un exemple, va ser el centre de la rebel·lió sèrbia contra la Croàcia independent l'any 1990.

Croàcia és un país amb uns paisatges verges d'autèntica bellesa, van des d'una costa poc massificada fins a un interior amb muntanyes espectaculars. Els parcs naturals són un dels seus plats forts, tant per la seva bellesa com pel seu bon estat de conservació. Alguns exemples són el Parc Natural dels Llacs de Plitvice -ple de llacs i cascades- o el Parc Natural de Karka -també format per llacs, cascades i rius amb una zona per banyar-se.

En aquest sentit, actualment, Croàcia encara és a temps d'optar per un model de país turísticament sostenible o per fer que el turisme degradi el seu magnífic paisatge.

TEXT I FOTOGRAFIA:
Miquel Monfort i
Míriam Burriel

1. Mercat al centre de la ciutat de Zagreb
2. Vista de la ciutat de Dubrovnik
3. Museu-exposició a la població de Knin
4. Església de la ciutat de Dubrovnik
5. Camp de mines als afores de Zagreb
6. Casa als afores de Zagreb
7. Parc Natural de Plitvice
8. Església i camp de mines als afores de Zagreb
9. Cala verge de Dubrovnik
10. Carretera en la desambocada de l'entrada a la ciutat de Dubrovnik
11. Paret tirolesa al centre de Zagreb
12. Museu-exposició a la població de Knin

8

9

3

4

5

les me

carrer a
 Zagreb
 ciutat de Dubrovnik
 posició de la guerra
 ió de Karlovac
 la ciutat de Ston
 mines
 de Knin
 afores de Zagreb
 al dels llacs de Plitvice
 cementiri
 de Knin
 als afores de Dubrovnik
 tallada per treballs
 ctivació de mines a
 de la població de Zitnic
 tejada en
 de Karlovac
 posició de la guerra
 ió de Karlovac

6

7

10

11

12

, així està el pati

BARCELONA · CINC POLICIES FERITS DURANT L'ENÈSIMA INTERVENCIÓ PER EXPULSAR RESIDENTS DEL BARRI DE VALLCARCA

Pedres i pintura contra els antidisturbis que executaven un nou desnonament

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Es tractava d'un desallotjament més d'una de les desenes de cases afectades pel pla urbanístic que pretén remodelar el barri de Vallcarca. S'han produït una quinzena d'intervencions policials similars durant els últims quatre anys. Però aquest no va ser com la resta. Sis furgons antidisturbis de la Guàrdia Urbana van arribar davant del número 116 de l'avinguda de Vallcarca a dos quarts de nou del matí. Sense previ avís, van ensorrar la porta de la casa i van sobresaltar les tres persones que hi vivien des de feia set anys. Durant més d'una hora, van treure les seves pertinences mentre un grup d'operaris esperava l'ordre de començar a destrossar sostres i envans.

Cap a dos quarts de deu, una concentració de gent contrària al desallotjament es va anar aplegant a la cantonada del carrer Argentera i Cambrils. Durant tota l'estona els antidisturbis es van mantenir dempeus per acordonar la zona. Un cop finalitzat el desallotjament, es van produir algunes empentes i insults per part dels agents, fins i tot als vianants. Alguns dels concentrats es van refugiar al carrer Argentera i es van sumar a

la gent concentrada una cantonada més amunt. El cordó d'antidisturbis va avançar. De cop i volta, una pluja d'objectes va començar a impactar contra dels policies municipals. Nombroses pedres d'un tamany considerable, boles i pots de pintura queien per totes bandes. Escuts alçats per aturar els impactes, però les

Escuts alçats per aturar els impactes, però les pedres també arribaven arran de terra. Es va sentir més d'un crit de dolor

pedres també arribaven arran de terra. Es va sentir més d'un crit de dolor. Alguns testimonis asseguren que les rígides proteccions de metacrilat van arribar a trencar-se. Però encara no havien arribat al final del carrer. En treure el cap a la confluència del carrer Cambrils, l'esquadra policial va rebre impactes des de dalt. Diversos testos -amb vegetació inclosa- van

aterar sobre els cascs dels policies mentre les totxes continuaven impactant frontalment. La pintura regalimava pels flamants *uniformes robocop* d'última generació. Les tanques de les nombroses remodelacions que es duen a terme a la zona van proveir els manifestants d'estrís per bloquejar l'avenç dels policies en quatre ocasions. Estaven sobrepassats. El cap de la unitat va ordenar la retirada quan els manifestants enfilaven barri amunt. Mentrestant, a través del seu telèfon mòbil, demanava reforços als Mossos d'Esquadra. Pocs minuts després, van arribar quatre furgons de la policia de la Generalitat. Només hi quedava un llarg rastre de pedres, pintura, tanques i contenidors creuats.

Cinc ferits a les files policials. El balanç va ser prou clarificador. Cinc agents antiavalots van ser atesos per ferides a conseqüència de l'impacte d'objectes contundents. Dues ambulàncies els van atendre. El nerviosisme era evident. Van fer controls a les entrades del metro i van estar fent guàrdia durant hores davant la casa desallotjada. Mentrestant, els serveis de neteja recollien els casquets i les restes de l'artilleria improvisada. Cap persona detinguda entre els i les manifestants.

Confluència dels carrers Argentera i Cambrils

MATARÓ · ELS MOSSOS D'ESQUADRA APROFITEN LA COINCIDÈNCIA DELS TERMINIS DE LES DATES FIXADES

Quatre detingudes en el desallotjament de La Fibra i l'Espai Okupat Àcrata

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Es Mossos d'Esquadra han desplegat un dispositiu doble, durant la matinada del 28 d'octubre, amb la finalitat de desallotjar els dos centre socials ocupats que fins ara hi havia a Mataró. Cap a les sis del matí, un primer comandament s'ha dirigit al CSOA La Fibra, situat al barri de Rocafonda. Les unitats de la brigada mòbil han marxat després de saber que no hi havia cap persona dins la fàbrica. A partir d'aquest moment, el recinte ha quedat custodiat per dues parelles d'agents dels Mossos d'Esquadra i de la policia científica. Dos dels accessos del recinte també han estat vigilats en tot moment per agents de l'empresa de seguretat privada ARSEGUR.

Diverses persones que s'han desplaçat fins al centre social per mostrar el seu rebuig no han pogut accedir al recinte a causa de la negativa dels Mossos d'Esquadra. Aquests, però, sí que han permès l'accés a les usuàries dels horts.

Paral·lelament, la Brigada Mòbil s'ha desplaçat al centre de la ciutat per fer efectiu el tancament de l'Espai Okupat (EO) Àcrata. Allà també s'han trobat amb l'absència dels ocupants, que cap a dos quarts de vuit del matí han començat a concentrar-se a les portes de l'antiga fàbrica Secopal. En aquest cas, no s'ha iniciat l'enderrocament de l'espai i els operaris de l'empresa Camilo Fernández i Moreno Construcciones, del Mas-

Diverses persones han patit escorcolls i una d'elles ha estat agredida

nou, s'han dedicat a tancar els accessos a la factoria amb soldadures. A l'immoble també s'hi han desplaçat representants de l'empresa interessada en la compra de l'edifici, Agripina Press. Instants després, quan el volum de solidàries ha augmentat,

Dispositiu policial davant l'Espai Okupat Àcrata

una trentena d'efectius dels Mossos d'Esquadra han desplegat un cercle per envoltar la quinzena de persones que contemplaven l'escena. En aquest moment ha aparegut el responsable de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, Simón Cayuela, que ha exigit la identificació de totes les persones presents.

Durant aquest temps, alguns agents han empès una de les solidàries i l'han fet caure al mig del carrer, per on circulaven cotxes. Diverses persones han estat escorcollades i una d'elles ha estat acusada de trobar-se dins l'immoble en el moment del desallotjament. La retenció s'ha allargat durant prop d'una hora i ha fina-

litzat sense detencions, tot i que hi ha hagut una dotzena d'identificacions, les motivacions de les quals no han estat exposades pels agents.

Posteriorment, quatre persones s'han dirigit a La Fibra per comprovar la situació del centre social. En aquest moment han estat detingudes i se'ls ha imputat el càrrec de desobediència a l'autoritat.

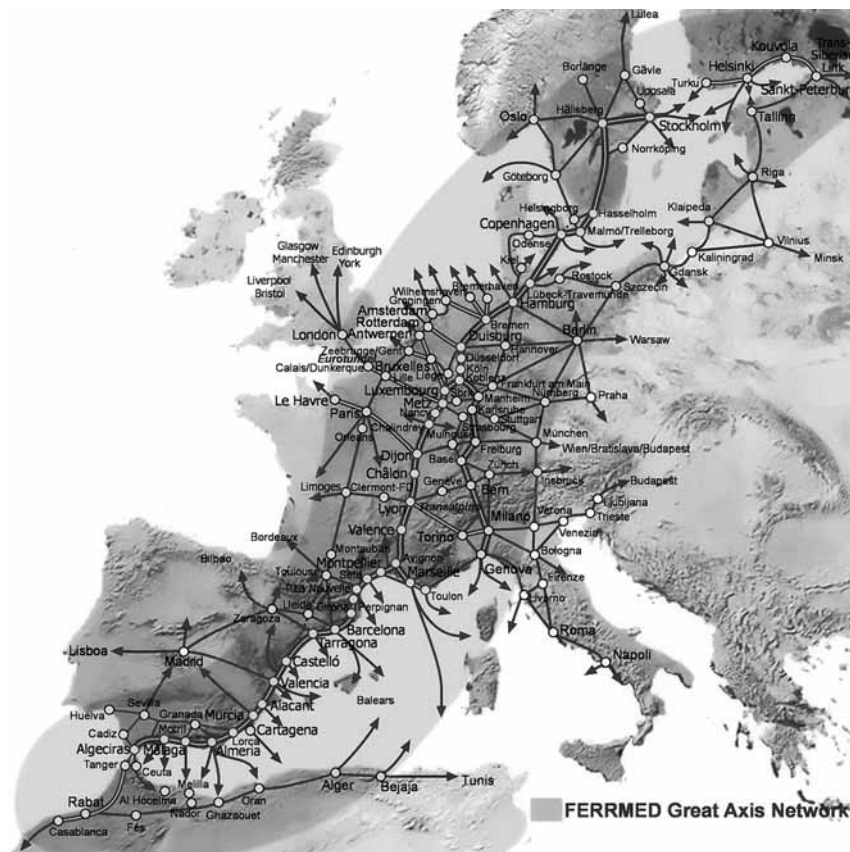
Tal com preveia aquest setmanari a la seva darrera edició, els Mossos d'Esquadra han aprofitat la coincidència de dates fixades pels jutjats de Mataró per procedir, simultàniament, al tancament dels dos espais. El termini de La Fibra finalitzava la primera setmana de novembre, mentre que el període obert pel desallotjament de l'EO Àcrata es va obrir el 26 d'octubre. Cap agent no ha volgut mostrar l'ordre judicial que autoritza el desallotjament, però l'advocat dels ocupants ha informat que aquesta sí que s'ha emès, al menys en el cas de l'EOA. En tancar aquesta edició, l'assemblea de l'EO Àcrata treballava per desencallar la situació legal de les detingudes i preparava una concentració davant de l'ajuntament.

CATALUNYA · PROPOSTA PER PROTEGIR ELS ESPAIS AGROFORESTALS

L'ecologisme defineix un nou concepte de corredor mediterrani

Oriol Matadepera
 baixllobregat@setmanaridirecta.info

La federació Ecologistes de Catalunya (EdC) ha elaborat un document, anomenat *Proposta d'espais agroforestals del corredor mediterrani*, que va presentar durant el darrer congrés de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura (IUCN). L'objectiu del document és proposar una forma efectiva de protegir els espais agroforestals de les planes de Catalunya sotmesos a una forta pressió urbanística. Segons la federació ecologista, en aquestes zones del corredor mediterrani és "on la societat catalana es juga una part significativa de la seva sostenibilitat en el futur". Reivindicar la importància de les planes agrícoles i del treball responsable de la pagesia i proposar instruments de protecció i gestió és la finalitat principal d'aquest document-proposta. Afirment que calen polítiques de planificació territorial que integrin la conservació del patrimoni natural en els seus objectius, instruments de gestió i recursos econòmics. Per bé que compten amb pocs recursos econòmics, EdC

FERRMED Great Axis Network

Els valors ambientals del corredor mediterrani no es circumscriuen només a les muntanyes i els seus boscos

assegura que les zones forestals ubicades a les serralades disposen d'uns mínims instruments de planificació. No és el cas de les planes, on només trobem els Contractes Globals d'Explotació Agrària, que tot i que prioritzen la introducció de mesures ambientals - estan revestits de "molt bones paraules o declaracions majestoses", segons explica EdC.

Els corredors ecològics no es circumscriuen només a les muntanyes i els seus boscos

Vells i nous conceptes de corredor mediterrani
 El capitalisme i els seus mitjans de comunicació han associat el concepte de corredor mediterrani a la diversitat d'infraestructures que connecten Europa amb el sud peninsular i l'Àfrica. A Catalunya, la llista d'infraestructures que fragmenten les comarques de pas ubicades a la franja litoral i a la depressió prelitoral i que malmeten els seus valors naturals és llarga. Les més importants són l'AP7 i el seu desdoblament (A7 o la suma de N-340, Quart Cinturó o ronda del Vallès, C-35 i N-II), el TGV, la MAT o el futur gasoducte Martorell-Figueres. A

la vegada, aquesta situació facilita un fort creixement urbanístic al voltant de les grans vies que no es limita a les pròpies ciutats i que afecta la qualitat de l'aire, el cabal ecològic dels rius o el nivell freàtic dels aqüífers, a més d'implicar l'existència de pedreres, abocadors i incineradores de residus. Des de l'Administració i les grans empreses, aquest creixement es vol definir com a *sostenible* perquè substitueix camps de conreu tradicional per horts solars i omple les serralades de grans parcs edífics. Per Ecologistes de Catalunya, "és evident que el territori té uns límits que no es poden superar".

Des del món ecologista es vol promoure un altre concepte de corredor mediterrani, ja que aquest espai és molt més que un conjunt d'infraestructures que fragmenten el territori i que afecten directament la qualitat de vida dels seus pobladors. Els valors ambientals del corredor mediterrani no es circumscriuen només a les muntanyes i els seus boscos, on s'ubiquen els principals espais protegits pel Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) i la Xarxa Natura 2000. Dins dels espais fonamentals per assolir un equilibri ambiental hi entren les planes agroforestals i els rodals de les nostres ciutats.

Aprofitar els planejaments territorials

L'objectiu seria posar una base visible i transparent per un nou pacte sobre l'espai i l'activitat agrària que ajudi a definir límits clars entre l'espai urbà i el rural. En la seva anàlisi, Ecologistes de Catalunya creu que avui dia no hi ha instruments de protecció territorial i urbanística que donin seguretat a l'espai agrari i la conseqüència de tot això és l'orfanat en la gestió i el compromís públic.

La federació ecologista creu que cal aprofitar els futurs programes de planejament territorial per apostar decididament pel camp i per la pagesia. Així, reclamen que els Plans Territorials Parcials que afecten el corredor mediterrani considerin els espais agroforestals de les planes com a àmbits que cal protegir i conservar per, d'aquesta manera, dotar-los de personalitat jurídica. La figura dels parcs agraris o agromontans hauria de ser el punt de trobada de totes les administracions locals i els departaments de la Generalitat que tenen competències sobre el tema amb la pagesia i els diversos agents socials del territori.

La manca de coordinació entre administracions i la falta de recursos econòmics porten a l'abandonament dels espais agraris

EdC creu que, mitjançant la seva proposta, es resol·drrien els motius que fan que l'administració abandoni la cura d'aquests espais, que no són altres que la manca de coordinació entre els diferents departaments de la Generalitat, l'escassetat de recursos econòmics i un finançament municipal insuficient.

Un gran corredor biològic

La proposta de la federació d'Ecologistes de Catalunya té com a objectius fonamentals protegir les planes agroforestals i els paisatges agronaturals dels processos d'ocupació urbanística i preservar el conjunt de les serralades litoral i prelitoral com a corredors biològics. Per això, les entitats que integren Ecologistes de Catalunya, l'Assemblea Pagesa i la Unió de Plataformes proposen que es reconeguin com a sòls no urbanitzables sota la figura

de parc agrari o agromontà fins a 23 espais de protecció especial a les diferents comarques del corredor mediterrani. Aquests parcs haurien d'esdevenir àrees d'activitat econòmica agrària i protegir els seus valors ambientals i naturals. Per això s'haurien de crear el mateix nombre de consorci supramunicipals amb implicació dels departaments competents de la Generalitat (Agricultura i Acció Rural, Medi Ambient i Política Territorial).

Mercaderies de Gibraltar fins al mar Bàltic

El concepte ecologista de correcció mediterrani no és gaire compatible amb el concepte capitalista que voldria unir les grans empreses i ports comercials des d'Algesires fins al mar Bàltic amb qualsevol tipus d'infraestructura. Les cambres de comerç i els principals indústries fa vint anys que reclamen un eix ferroviari mediterrani bàsicament per mercaderies. Aquest seria l'objectiu d'un *lobby*

que s'autodefineix com a "associació sense ànim de lucre", format per patronals, cambres de comerç, autoritats portuàries i empreses d'Europa i que es diu FERRMED.

Aquest projecte ferroviari no va ser inclòs a la llista de 30 prioritats de Brussel·les el 2004 i ara el volen incloure a la ronda següent, que es preveu per l'any 2010. Durant aquestes dues dècades, els governs del PSOE i el PP a

Madrid no han prioritzat aquest corredor comercial als òrgans europeus de decisió com a eix estratègic en matèria de transports, mentre els governs català i valencià fa anys que el promouen. Respecte al finançament, la Generalitat catalana aposta per l'aportació pública-privada, juntament amb la concessió de fons europeus.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MOÇAMBIC · CINQUENA CONFERÈNCIA DE VÍA CAMPESINA

Els pagesos declaren la guerra a les multinacionals

Guillem Sánchez i Barrull
Maputo

Més de 600 delegats i delegades, representació de gairebé 200 organitzacions provinents de prop de setanta països i amb milions de camperols afiliats. Aquestes són les xifres espectaculars de la cinquena conferència de Vía Campesina que s'ha desenvolupat entre el 19 i el 23 d'octubre a la ciutat de Matola, un centre industrial a vint quilòmetres de Maputo, la capital de Moçambic.

Vía Campesina s'ha convertit en "l'avantguarda de la lluita contra el neoliberalisme"

Però, més que les xifres, el més espectacular de la trobada ha estat la demostració de força d'un moviment que -en tan sols una dècada- s'ha convertit en "l'avantguarda de la lluita contra el neoliberalisme", en paraules del seu coordinador, el dirigent agrari indonesi Henry Saragih. I és que Vía Campesina fa palès que, més enllà dels discursos del pensament únic, la gent afectada pel neoliberalisme arreu del món es pot organitzar, coordinar, resistir i, finalment, pot presentar alternatives a un model que, al seu parer, "s'ha demostrat damnós per les persones i pel medi ambient".

Crisi capitalista

La conferència ha estat marcada per un moment dolç per Vía Campesina, que ha vist com, a mesura que la crisi financera i alimentària es va agreujant, les seves posicions polítiques cada vegada són més acceptades per més persones i institucions. Així, el mite que s'havia anat estenent des dels anys 70 que el pagès ja no era ne-

HELENA OLCINA

cessari i que les grans multinacionals agroalimentàries garantirien menjar per tota la humanitat es va enfonsant amb les pujades i baixades brusques dels preus dels aliments -víctimes de l'especulació- i institucions com la FAO tornen a reconèixer que cal una reforma agrària per fer front a les necessitats alimentàries globals.

Mentrestant, al món hi ha 900 milions de persones que passen gana o estan subalimentades. Com denuncia el dirigent dels sense terra brasilers João Pedro Stédile, "només durant els dos últims anys -els de la

crisi alimentària i l'extensió de biocombustibles-, aquest nombre ha augmentat a 80 milions. I la proporció més gran viu a l'Àfrica subsahariana".

L'alternativa: sobirania alimentària

Per Vía Campesina, l'única alternativa viable passa per la sobirania alimentària. Com explica Stédile, "l'entrada del capital especulatiu al mercat alimentari és la causa de les pujades i baixades brusques dels preus dels aliments". Per tant, per garantir l'accés generalitzat a uns ali-

ments suficients, barats i de qualitat "cal recuperar el valor de la producció pagesa feta de forma local, eficient i ecològica" i enfocada a resoldre primer les necessitats alimentàries i no altres consideracions com els biocombustibles o l'exportació de productes superflus. Aquest concepte ja ha estat recollit per les constitucions de països com el Nepal o Bolívia. El

biològica davant l'homogeneització que suposen els organismes modificats genèticament i la producció a escala global".

Així, pels camperols reunits a Maputo, no es tracta de defensar uns drets corporatius, sinó de proposar una alternativa global a l'actual model de producció i consum alimentaris i fer-ho cercant aliances amb els consumidors i els habitants de les ciutats.

La lluita continua

Mentrestant, les converses de la Ronda de Doha de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) continuen paralitzades i aquesta entitat -i els seus germans Banc Mundial i FMI- passa per una crisi de legitimitat sense precedents, cosa que contribueix a reforçar l'argument camperol que "els aliments, l'aigua i la biodiversitat han de quedar fora del mercat".

Però des de Vía Campesina són conscients que el capitalisme no cairà per si sol, sinó que "hem de contribuir a enterrar-lo", tal com es va destacar a la declaració final. Així doncs, la conferència ha servit per definir-se com a "anticapitalista" i per "declarar la guerra a les multinacionals", titlades d'"enemigues principals dels camperols i de la humanitat".

Les dones generen vida i cultiven aliments

La majoria de les persones que es dediquen a la pagesia familiar i, per tant, produeixen els aliments que mengem són dones. A països com Moçambic -castigat per dues guerres consecutives i una forta emigració cap a Sud-àfrica- aquesta xifra arriba fins al 70%. I això no ha passat per alt a les militants de Vía Campesina, que s'han decidit a incloure la igualtat de gènere dins les organitzacions i societats respectives com una de les prioritats del moviment.

Des de la tercera conferència internacional de Vía Campesina celebrada l'any 2000, s'està convocant una Assemblea de Dones Agricultores de forma paral·lela, amb la idea d'incloure la perspectiva de gènere dins les lluites pageses. Nous fronts de conflicte, com els transgènics, han fet emergir la importància de les dones en aspectes claus com la preservació de les llavors tradicionals. El paper de les dones també és primordial en la defensa de la diversitat cultural i biològica, cavalls de batalla de

Vía Campesina. Però, per entendre la veritable importància d'aquesta assemblea de dones, cal recordar que no sorgeix d'ambients universitaris europeus, sinó que és fruit de la iniciativa d'un moviment ruralista amb presència a més de setanta països, alguns dels quals són els més endarrerits en qüestions de gènere. Per tant, aquest espai emancipador i d'empoderament sorgeix d'algunes de les dones més explotades del planeta: treballadores rurals, indígenes, analfabets i desposseïdes.

Al món hi ha 900 milions de persones que estan subalimentades

model també ha de servir per permetre "viure dignament de la seva feina" al petit agricultor, en paraules de Fall Ndiakhate, delegat pel Consell Nacional per la Concertació i la Cooperació Rural del Senegal.

Com explica Vía Campesina, la sobirania alimentària inclou altres avantatges com "la reducció de gasos d'efecte hivernacle provinents de l'agricultura motoritzada, la desforestació i el transport d'aliments". A més, "les tècniques tradicionals també són una garantia per la diversitat cultural

EL MARROC · JAMAL TAGANTI, MILITANT DE VIA DEMOCRÀTICA

“La crisi en què es troba el Marroc provoca que la gent es mobilitzi”

Jamal Taganti és marroquí i, des de fa uns anys, veï de Martorell. Milita a la branca que Via Democràtica té a Catalunya, una organització que s'autodefineix d'esquerra i que aposta per la conquesta de drets socials i pel respecte dels drets humans al Marroc. Aprofitem la seva participació en unes jornades internacionals organitzades per Revolta Global per conèixer una mica el moviment del qual forma part.

Joan Canela i Gabriel Villanueva
Besalú

Quins són els orígens de Via Democràtica?

Als anys setanta, existia una organització política clandestina anomenada Ir al-aman (*endavant en àrab*). Aquesta organització era marxista-leninista i treballava per derrotar el règim polític i canviar les relacions socials, econòmiques i polítiques mitjançant la construcció del socialisme. La repressió del règim va ser molt dura i es van registrar detencions, empresonaments i morts. Després d'uns anys de depressió, als anys noranta, diversos activistes van ser alliberats a través d'una amnistia real, que va ser concedida gràcies a la pressió internacional dels grups de defensa dels drets humans i per la voluntat del règim de millorar la seva imatge de cara a l'exterior. A partir d'aquí es van produir diversos debats interns sobre com reorganitzar el moviment i es va decidir sortir de la clandestinitat. El 1995 va néixer Via Democràtica (VD).

VD no participa a les eleccions perquè estan falsejades, al Marroc es compren els vots

Què diferencia l'antiga formació clandestina i VD?

VD decideix encaminar la seva lluita per camins democràtics, sense perdre de vista l'horitzó socialista. La principal diferència és que ara, com a estratègia, pensem que és més efectiu avançar pas a pas.

Quines són les principals reivindicacions de l'organització?

Actualment ens centrem en la defensa dels drets humans, la defensa dels drets de la dona, el dret a la feina i l'assoliment d'una veritable democràcia al Marroc, un país on la figura del rei encara es considera sagrada. Els militants de VD també estan integrats en sindicats, organitzacions d'estudiants i col·lectius feministes.

La figura del rei concentra la major part de poder i és qui decideix, per exemple, qui ha d'ocupar els càrrecs de ministre

Aleshores, presenteu candidatura als processos electorals?

VD no participa a les eleccions perquè considera que estan falsejades. Al Marroc es compren els vots, però, encara que això no passés, el govern no té prou competències per incidir en els problemes reals de la societat. La figura del rei concentra la major part de poder i és qui decideix, per exemple, quines persones han d'ocupar els càrrecs de ministre. Això no canviaria si no es modifica o se substitueix l'actual constitució.

Quina és la situació actual en l'àmbit repressiu?

La repressió no s'ha aturat pas, però el que sí que ha canviat és el tractament que en fan els mitjans de comunicació. Mentre abans parlaven molt dels diversos moviments dissidents, encara que fos per criticar-los, ara ni tan sols existeixen. La crisi en què es troba el país provoca que la gent es mobilitzi. L'atur i la pèrdua constant de poder adquisitiu són dos dels problemes més greus que tenim. La seva principal conseqüència és la gran emigració que vivim.

Com es viu des del Marroc el fet que centenars de milers de persones hagin decidit marxar del país?

La gran majoria de persones que decideix emigrar són joves aturats que tenen la necessitat de buscar un futur que veuen quimèric al Marroc. A més,

JOAN CANELA

mic de l'imperialisme americà, però potser ens hauríem de plantejar que van ser precisament els EUA qui va finançar aquest moviment a l'Afganistan amb l'objectiu de debilitar l'autoritat soviètica a la zona. Al Marroc, el poder va seguir aquesta mateixa tàctica i va facilitar el camí als islamistes per debilitar les organitzacions d'esquerra. Nosaltres no estem d'acord amb els plantejaments islamistes. Som laïcistes, creiem en la construcció d'una societat sense imposicions religioses. Això no vol dir que no respectem que cadascú, individualment, tingui les creences que vulgui, però l'islamisme intenta imposar aquestes creences i establir una societat basada en elles. Nosaltres preferim parlar de repartiment de la riquesa, de feina per tothom, de drets humans, etc...

Quina és l'opinió de VD vers les reivindicacions del poble amazic i el Sàhara?

En el marc amazic existeixen tres corrents polítics principals: el xenòfob, que proposa l'expulsió dels àrabs del territori. L'oportunist, que només es recorda del poble amazic quan s'acosten les eleccions. I, finalment, hi ha un corrent democràtic. Nosaltres recolzem aquest corrent i treballam amb ells en algunes ocasions. De vegades hem tingut problemes amb alguns amazigues pel fet de tenir diferents punts de vista estratègics i ideològics. Nosaltres no creiem que la

EUA va facilitar el camí als islamistes per debilitar les organitzacions d'esquerra

lluita s'hagi de centrar en l'àmbit cultural i lingüístic, però també proposem l'oficialitat de l'idioma amazic, que l'idioma s'estudiï a les escoles i que es promoció el seu ús social. En relació al Sàhara, VD defensa el dret a l'autodeterminació. No estem en contra de la unió amb el Marroc ni en contra de la independència, creiem que ha de ser el poble del Sàhara qui ha de decidir per si mateix. El que sí que rebutgem és la repressió que pateixen i la defensa d'aquesta postura ens ha creat problemes.

els que baixem de vacances, donem una imatge que no es correspon a la realitat. Potser ens hem endeutat per poder comprar un vehicle, però molta gent -allà- veu el cotxe nou i creu que ens hem enriquit. Al Marroc existeix una creença col·lectiva que això és una mena de paradís. Quan vaig arribar, però, vaig descobrir una realitat diferent de la que havia imaginat.

Com funciona VD fora del Marroc?

VD té molts simpatitzants a les universitats marroquines i molts dels llicenciats acaben emigrant per la impossibilitat de trobar feina. Algunes d'aquestes persones van decidir formar branques de VD a l'exterior. A Catalunya, aquesta branca va néixer fa

un any i mig. També n'hi ha una a Madrid, una a l'Estat francès i una a Bèlgica. El funcionament i els objectius són diferents dels que hi ha a l'interior. Aquí intentem encetar un moviment solidari amb els militants de l'interior. Fem propaganda i intentem oferir el recolzament que està al nostre abast. D'altra banda, també treballam el tema de la immigració. Intentem coordinar-nos amb les organitzacions d'esquerra autòctones per millorar les nostres condicions i assolir la regularització i la derogació de la llei d'estrangeria.

Tornat al Marroc, com valora VD el creixement de l'islamisme?

L'islamisme ara és el principal ene-

Barri/SantF.org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

SI EL QUE NEESSITES ÉS
CONÈXER-NOS MILLOR

illacrua

ARA POT!
subscriu-te

Col·labora amb Illacrua:
Subscripció de prova
per només 15 euros,
rebràs els 6 propers
números d'Illacrua

Envia na les teves dades
(nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79
Via Laietana 45, escala B, 1r. 08003 Barcelona

Anselmo Lorenzo

anselmo lorenzo

Un militante proletario en el ojo del huracán
Francisco Madrid (compilador)
ISBN 978-84-96044-99-9 | 320 Pàgines | 18 euros

editorial virus

www.viruseditorial.net
C/ Aurora 23 Baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax.: 93 4413814 | virus@pangea.org

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Periodistes que juguen a ser presos

Quaranta-quatre periodistes i la consellera Tura estrenen la presó de Lledoners

Enric Borràs Abelló

La Conselleria de Justícia va convidar, el dia 21 d'octubre, quaranta-quatre periodistes de diversos mitjans a passar vint hores a la nova presó de Lledoners -que encara no s'ha estrenat- per donar a conèixer les noves instal·lacions. La consellera Tura, que va sopar amb ells i també hi va passar unes hores, els va explicar que calia fer presons noves com la de Lledoners per resoldre la situació de massificació que es viu a presons com la de Tarragona. Durant el cap de setmana, agències de comunicació com Europa Press i l'Agència Catalana de Notícies i mitjans com *La Vanguardia*, TV3, COM Ràdio, *El Periódico*, Catalunya Ràdio i l'*Avui* en van publicar les cròniques.

Algunos se trata de una celda por nosotros, la individual, la inhumanidad y la escasez de espacio resultan alarmantes

Justicia organiza una estancia en la nueva prisión de Lledoners para que la prensa experimente la vida penal en condiciones similares a los reclusos

Planeta de cemento

Algunos se trata de una celda por nosotros, la individual, la inhumanidad y la escasez de espacio resultan alarmantes

“Els periodistes van passar vint hores en un simulacre de la vida a la presó”

El màrqueting arriba cada vegada més lluny, però segurament ningú no hauria dit mai que una campanya de comunicació de la Conselleria de Justícia de la Generalitat de Catalunya hauria acabat duent a la presó desenes de periodistes i la consellera Montserrat Tura. Bé, doncs això és real; dimarts 21 d'octubre, quaranta-quatre periodistes de diversos mitjans de comunicació i la consellera van estrenar la presó de Lledoners, a Sant Joan de Vilatorrada (Bages). Ara bé, per les cròniques que en van fer, no sembla que cap s'ho passés gaire malament.

Tal com va escriure Marc Riera, el periodista de l'Agència Catalana de Notícies (ACN) que va participar a la campanya de propaganda de Justí-

cia, “el Departament de Justícia va donar la possibilitat a una quarantena de periodistes d'experimentar en la seva pròpia pell les sensacions que pot sentir un reclus quan està privat de llibertat”. Tot plegat per cantar les excel·lències de la nova presó i donar l'oportunitat a la consellera d'explicar que falten presons.

Els periodistes, que no van passar ni un dia sencer a la presó de Lledoners, ho van fer sense compartir la cel·la i en un règim molt més relaxat que no pas el dels interns de veritat. Els van fer passar per un simulacre estovat i accelerat del procés d'ingrés, els van deixar entrar amb llibres i objectes personals i van seguir un “horari menys restringit” que el dels presos, segons explica la nota d'Europa Press.

Els responsables de premsa de Justícia van convidar els periodistes perquè coneguessin com seria la nova presó i, mentre sopaven verdura, truita de patates i un flam al menjador per estrenar, la consellera Tura els ensenyava fotografies de les presons de Tarragona i de Ponent, amb

litteres de fins a quatre llits l'un sobre l'altre i instal·lacions en mal estat. Lluny d'averkonyir-se de la situació en què la seva conselleria té els presos, Tura explicava que necessitaven fer més presons per poder encabir-los a tots. Ni ella ni els periodistes no es van plantejar que el que calia no eren més cel·les, sinó menys persones preses.

La consellera Tura pot estar contenta. El diumenge molts mitjans de comunicació van publicar cròniques de la nit a la presó. Antoni López, de *La Vanguardia*, escrivia sobre la cel·la: “Tot i que encara no s'ha estrenat i que és un cinc estrelles a la classificació d'allotjaments penitenciaris, a primera vista, la gàbia desanima. És l'habitació d'una mala pensió”. Per Mauricio Bernal, d'*El Periódico* “la presó pot ser molt moderna, molt amable i molt de no amuntegar els presos, però continua essent una presó. I la cel·la -que té dutxa privada i té prestatges i té mirall perquè el pres es miri, es pinti i es digui a si mateix ‘estic guapo’, i fins i tot té un interfon per

casos d'emergència- continua essent això, una cel·la, una llar de deu metres quadrats, l'únic tros de planta que un home pot considerar seu -o mitjanament seu- durant anys i anys i anys”. El redactor d'Europa Press explicava: “Fins que no es van apagar els llums es van sentir rialles perquè l'empressonament només havia de durar una nit i crits de ‘guapa’ i ‘esa rubia’ cada vegada que passava una funcionària”.

Antoni López compara la consellera Tura amb Brubaker, el director de la presó d'una pel·lícula de Hollywood interpretat per Robert Redford que es feia passar per pres per barrejar-se amb els presos de veritat i comprovar les seves condicions de vida. López l'anomena la “consellera Brubaker”. Tot plegat sembla una burla dels presos de veritat perquè Montserrat Tura no en té res, de Brubaker. Va dormir sola, va sopar acompanyada de periodistes i segur que cap funcionari no li

“Lluny d'averkonyir-se de les presons massificades, Montserrat Tura reclamava més presons”

va donar cap ordre incòmoda. Hauria estat molt diferent si ella o els periodistes s'haguessin tancat unes quantes setmanes en una presó en funcionament, amb els altres presos i sense que els funcionaris sabessin que no eren uns condemnats qualsevol. Llavors potser ella hauria après alguna cosa i els articles dels periodistes haurien passat de ser propaganda fotocopiada a ser periodisme.

> ‘BCN Thematic Park’, un documental àcid

A través d'Internet i sense pagar Ares podeu veure el documental *BCN Thematic Park*, de Marc Almodóvar, una crítica ferotge a l'actual model de Barcelona, que mostra la ciutat com una marca de disseny per atreure turistes a qualsevol preu. Només cal que visiteu la web bcntp.blogspot.com. Es tracta d'un documental d'una hora amb molt de sentit del ritme que deixa parlar els protagonistes, des de treballadors de la neteja despatxades fins a consellers de la Generalitat, passant per veïns víctimes de l'assetjament immobiliari, indigents, activistes, professors universitaris i turistes. Tots plegats dibuixen una Barcelona que depèn del turisme i que ha convertit aquesta activitat econòmica en l'equivalent d'un monocultiu que asseca i exprimeix la ciutat, tal com passa en qualsevol país que depengui de la venda d'un sol producte a les potències colonials. EBA

> Agustí Centelles, al Palau Robert

El Palau Robert de Barcelona, una exposició de fotografies d'Agustí Centelles, considerat un dels fotoperiodistes més importants que van retratar la Guerra Civil i els anys republicans. L'exposició, anomenada *Centelles, l'atzar i la memòria*, s'ha fet a partir d'un centenar de negatius que els fills de Centelles van trobar fa poc, per atzar, en una vella capsa de galetes. EBA

> El director de l'Avui dimiteix

Xavier Bosch, fins ara director del diari *Avui*, va anunciar el dia 21 d'octubre a la redacció que deixava el diari. Bosch deixarà el diari a finals del mes de novembre, enmig de la tensió entre els accionistes per les pèrdues econòmiques. L'*Avui* és propietat dels grups Godó i Planeta (40% de les accions cadascú) i de la Generalitat de Catalunya (20%). EBA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radioamalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

EL DELTA NEGAT

Una pel·lícula sobre la destrucció del Delta del Llobregat

La pots mirar i baixar a:

www.eldeltanegat.cat

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?

MILES DE SUSCRIPTOR@S!

SUSCRIBETE

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Catalunya

CRISI? DE QUINA COSA PARLEM?

Núm. 101 Octubre '08

La publicació de la CGT de Catalunya

www.revistacatalunya.cat

, espai directa

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Copisteria Facultat d'Empresaris UB
GRÀCIA
Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99
Infospai · Plaça del Sol, 19
Taifa · Verdi, 12
Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29
Quiosc · Plaça Revolució
HORTA- GUINARDÓ
El Tinter · La Plana, 10
EIXAMPLE
Quiosc Manu · Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari · Rocafort, 198
POBLENOU
Taverna Itaca · Pallars, 230
Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77
CLOT
La Farinera · Gran Via, 837
CSO La Revoltosa · Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo · Rubén Dario, 25
Bar La Lira · Coroleu, 14
Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17
Andy Blue · Can Fabra
Quiosc Comerç · Plaça Comerç
Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre · Onze de Setembre
NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15
Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16
Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82
Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4
CIUTAT VELLA
AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal
Pròleg · Dagueria, 13

Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal · Cera, 1 bis
La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom · Rambles
Quiosc Tallers · Rambles
Quiosc Canaletes · Rambles
Quiosc Hospital · Rambles
Llibreria Medios · Valldonzella 7
SANTS
Espai Obert · Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible · Riego, 35
Terra d'Escudella · Premià, 20
Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4
Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo · Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 · Hortes, 22
Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2
La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida · Sicília, 97
Bar Línea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5
Anònims · Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc · Plaça del Repartidor
La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya · Parc, 13
La Falcata · La Panera, 2
Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64
Espai Funàtic · Pi i Margall 26
La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana · Plaça Gispert
Moes · Joc de la pilota, 9
Els Carlins · Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI

Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Orador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort · Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet · Societat, 4

VALLS

La Maria de Valls · Forn nou 26

VIC

Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDEÈS

La Fornal · Sant Julià, 20

Contra la llei del silenci per la llibertat d'expressió

L'any 2006 i fruit d'un procés col·lectiu de debat i reflexió, va néixer el setmanari directa. Concebut com un mitjà dels i pels moviments socials, portem 30 mesos informant de la realitat a peu de carrer. Perquè la directa va néixer, sobretot, davant la necessitat de combatre la societat de l'espectacle i les dinàmiques de manipulació, ocultació i control de la informació instal·lades a casa nostra. Per

recuperar la reflexió crítica, la informació rigorosa i les propostes de transformació d'una societat a la deriva. En una societat radicalment individualista, desenes de persones han fet possible aquest projecte de resistència i desobediència informativa.

Presentacions i parades

> (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

PARADETA DE LA DIRECTA:
TROBADA CAP A LA UNITAT POPULAR
Dissabte 1 de novembre
Al GER de Ribes

Subscripcions

> La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

DESCOMPTA DIRECTA: Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Cabaret Pedrolo" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

DESCOMPTA
La Quadra Màgica presenta
CABARET pedrolo
amb cava per tothom!
<http://laquadra.planqton.com>
4 euros
DIJOUS 22:30 H
Teatre Llantíol, C/ Riera 7
3a Temporada
inspirada en el text Homes i No. de Manuel de Pedrolo

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Municipi _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa a 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinguem dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Menjar ecològic a l'escola per la sobirania alimentària

Entrepobles organitza unes jornades el 7 i 8 de novembre on participen els diversos actors que fan possible la proliferació de menjadors ecològics escolars

AGUSTÍ CODINACH

Cuina i menjadors de l'escola Patronat Domènec del barri barceloní de Gràcia

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

enguany és el tercer curs que l'escola Patronat Domènec del barri de Gràcia de Barcelona compta amb menjadors ecològics a càrrec de la Fundació Futur. Durant aquest període, s'han introduït pràcticament totes les fruites ecològiques, verdures com la ceba, la patata, la pastanaga i la carbassa i altres aliments com els llegums, els arrossos, les pastes cruës, els iogurts i el sucre. De moment, aproximadament un 30% dels productes dels menús són ecològics. Per impulsar aquestes transformacions alimentàries dins l'àmbit educatiu, el proper 7 i 8 de novembre, Entrepobles organitza unes jornades sota el nom *Aprendre a menjar, aprendre a viure*. Menjadors escolars ecològics. Cristina Pons, com a integrant de l'organització Entrepobles -que guia el seu treball en la lluita per la sobirania alimentària- i, alhora, com a membre de l'AMPA del Patronat Domènec, és l'encarregada de donar la benvinguda a totes les persones i organitzacions que hi participaran, juntament amb Lola Puig, de la cooperativa El Rebost de Girona. Tot i que la conversió dels menjadors encara és incipient al país, existeixen experiències arreu del territori, com el Col·legi Públic Verge dels Desemparats a Olívia (València), el CEIP Joan Bruguera de Girona, el Puigber-

guer de Manresa o la mateixa escola que acull les jornades, el Turó del Cargol de Barcelona.

Per una organització que té com a eix principal de treball el suport a la sostenibilitat camperola i a la sobirania alimentària, segons Neus Garriga, d'Entrepobles, els menjadors escolars ofereixen molta capacitat de difusió i transformació. L'alimentació ecològica a les escoles involucra criatures, mares i pares, professorat i monitoratge, però també tot el sector de la producció i, per tant, l'agricultura i el conjunt de la pagesia. Tots aquests actors s'agrupen a la Taula de treball d'alimentació escolar ecològica, que ha sorgit per compartir experiències i solucionar dificultats. Des d'Associacions de Defensa Vegetal (ADV), fins a consells comarcals -com a gestors dels menjadors-, cooperatives o la Federació d'associacions de pares d'alumnes de Catalunya (FAPAC).

Un dels tallers de les jornades es planteja l'objectiu de debatre al voltant de les dificultats i els beneficis de transformació d'una agricultura convencional a una d'ecològica. Segons Neus Garriga, a Catalunya hi ha poca producció ecològica per abastar els menjadors escolars. Per aquesta raó, "necessitem agricultors i pagesia". El camí, però, no és gaire planer. Per una banda, Entrepobles critica l'obstinació de l'Administració en la coexistència de cultius, fet que impossibilita la supervivència del cultiu ecològic al costat del

transgènic. D'altra banda, per Lola Puig, la despesa econòmica per aconseguir la certificació ecològica és un entrebanc per la pagesia. A partir d'un altre taller, preveuen reunir un conjunt de demandes dirigides a les administracions públiques per la promoció dels menjadors ecològics, tant a nivell productiu com directament encarades cap a l'adaptació dels centres i l'ajuda econòmica.

A Catalunya, tot i que els consells comarcals gestionen els menjadors escolars, no tenen competència econòmica. En canvi, a Andalusia -que representa gairebé el 60% del cultiu ecològic de l'Estat espanyol-, a través del programa que promouen conjuntament les conselleries

d'Agricultura, Medi ambient i Educació de la Junta, durant el curs 2007-2008, 103 escoles i guardaries van comptar amb menjadors ecològics. A més, de manera experimental, el programa també va arribar a dues residències de gent gran i a l'hospital Virgen de la Nieves de Granada, cosa que suma un total de 10.800 comensals.

Des d'experiències locals de menjadors ecològics, Entrepobles espera "tocar la realitat global" i aconseguir "apropar la sobirania alimentària a la gent del carrer". "Aprendre a menjar" significa millorar la salut, la nutrició i l'educació ambiental dels alumnes i, a més, fomenta una producció respectuosa amb l'entorn i amb la pagesia.

A TAULA

Un menú elaborat per la Fundació Futur a l'escola Patronat Domènec

PRIMER PLAT:

-Crema de carbassa ecològica (pastanaga, carbassa i ceba)

SEGON PLAT:

-Botifarra no ecològica

-Mongetes ecològiques

POSTRES:

-Iogurt natural de la cooperativa La Fageda

* Tovallons biodegradables
* Bosses de paper pels pícnic, en lloc d'alumini

> 'Menjar sa, segur y sobirà' a l'Equador

Javier Carrera arriba de l'Equador per explicar els projectes de la Red de Guardianes de Semillas (RGS). Tot i que originàriament aquesta xarxa es dedica a promoure la conservació i l'ús de llavors ancestrals a l'Equador, juntament amb un ventall ampli d'organitzacions, configuren el Colectivo Agroecológico. L'objectiu és construir estratègies conjuntes per impulsar l'agroecologia, la sobirania alimentària, la sostenibilitat i l'economia local i, des de principis de 2008, tiren endavant la

campanya *Comer Sano, Seguro y Sobirano*. El seu llançament respon a la conjuntura actual que es viu a l'Equador, on Carrera assegura que el Govern s'ha apropiat del terme *sobirania alimentària*, tot despullant-lo d'alguns dels seus elements essencials a través de l'ús de bonificacions de pobresa lligats a la compra en supermercats, el recolzament a l'agroindústria, l'impuls a gran escala dels agroquímics i les llavors alterades, etc. L'actual direcció del Programa Alimentate Ecuador del

Govern ha fet un gir i busca millorar la qualitat nutricional de l'alimentació escolar utilitzant com a base l'ancestral dieta andina. Segons la RGS, això es fa amb una metodologia errònia, ja que es basa la campanya en la recerca d'uns productors inexistents. Per aquesta raó, l'estratègia que proposa el Colectivo Agroecológico implica l'impuls de la producció orgànica a mitjana i petita escala, la formació d'associacions de productes ecològics i la protecció de l'economia local.

MÚSICA

Les veus basques visiten Catalunya

El festival Euskal Herria Sona arriba a l'onzena edició amb artistes com Benito Lertxundi, Esne Beltza o els txalapartaris catalans Txala

Actuació del grup de txalapartaris catalans 'Txala'

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

El festival Euskal Herria Sona, organitzat per l'Euskal Etxea de Barcelona, celebra la seva onzena edició consolidant-se com un dels festivals de tardor de referència de la capital. Des del 25 d'octubre i fins al 6 de desembre, un ventall d'artistes de primer nivell de l'escena *euskaldun* presentaran la seva obra en el marc d'una programació concebuda per mostrar al públic català la vitalitat i diversitat de la cultura basca actual. Aquest 2008, el festival s'estén encara més per la ciutat: seran una vintena de concerts, tallers i activitats en escenaris com el mateix Euskal Etxea, l'Auditori, la Casa Elizalde, el CAT i el Convent de Sant Agustí, als quals enguany s'afegeix el centre cultural la Farinera del Clot.

Entre els noms propis del cartell d'enguany destaca Benito Lertxundi -L'Auditori, 8 de novembre. El cantautor d'Orio és un dels creadors més importants de la música basca. Una referència ineludible de la història contemporània de la música i la cultura basques que ha traspassat tota mena de fronteres amb la bellesa de les seves composicions sinceres i passionals, i amb la profunditat de la seva interpretació.

Altres concerts destacats són el d'Esne Beltza. -8 de novembre, Parc

del Clot - una banda d'amplíssima experiència formada per col·laboradors habituals de Fermin Muguruza i que presenten l'espectacle *Made in Euskal Herria*, centrat en les músiques d'arrel negra. A la Farinera també hi actuaran els grups de pop-rock basc Zeren Zai i Garabi -6 de desembre. També s'emmarquen en l'Euskal Herria Sona els concerts que la històrica banda de rock urbà basc Doctor Deseo oferiran el 28 de novembre al KGB de Barcelona i el 29 al Mundo Caníbal de Cerdanyola.

Txalapartaris catalans

Per als fans de la txalaparta hi ha dues cites indispensables: d'una banda, el taller del 15 de novembre, amb l'objectiu d'endinsar els participants en les múltiples peculiaritats de l'instrument de percussió més representatiu de la música tradicional d'Euskal Herria, de la mà del txalapartari Larraitz Lizarazu. I el 21 de novembre, el concert de Txala, el primer grup de txalapartaris catalans, que ofereix un espectacle carregat d'energia basat en la fusió d'instruments catalans i bascos i de les músiques d'arrel d'ambdós països. Ambdues activitats se celebraran al Centre Artesà Tradicionari (CAT) del barri de Gràcia.

Un dels esdeveniments més esperats de l'Euskal Herria Sona, sobretot pels socis i amics de l'Euskal Etxea, és la Nit Basca que

Euskal Herria Sona 2008

11È FESTIVAL DE MÚSICA BASCA DE BARCELONA
Del 25 d'octubre al 6 de desembre
Diversos espais i preus
Més informació a:
www.euskalleteak.org

se celebra al CAT el 13 de novembre. Una nit en què bascos i catalans es troben per oferir una mostra dels espectacles i els tallers que els col·lectius que treballen a l'Artesà duen a terme durant l'any. Representacions, danses, actuacions de txalapartaris i moltes sorpreses més.

ENTREVISTA · SOWETO

“Catalunya és un epicentre de la música jamaicana”

Nascuts a la vila de Gràcia l'any 1998, Soweto ha esdevingut un dels referents de la música jamaicana i l'ska de qualitat fets a Catalunya. Després d'un *maxi* senzill publicat l'any 2005 amb el títol *Selects...*, ara publiquen el disc de debut *You Give Me Fever* (Brixton Records, 2008), on mostren el seu talent a l'hora de fusionar jazz, *rhythm'n'blues*, ska i reggae.

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Com s'aconsegueix que un disc enregistrat a Barcelona el 2008 soni com un LP gravat a Jamaica durant els anys seixanta?

La música jamaicana, i en especial la dels 60, és la que més ens agrada i escoltem i crec que influeix molt en el nostre so final. El nostre so cada vegada té més matisos que -sense adonar-nos-en- fan que les composicions sonin així.

Ja sou uns clàssics de l'escena del reggae i l'ska de per aquí. Quina és la clau per arribar a ser una banda que funcioni?

Sí, ja fa anys dels nostres inicis... Som i serem un grup d'amics, potser massa i tot! Però en realitat aquesta és la base de la nostra banda, això i activitat musical. Durant aquests anys no hem

parat de tocar i hem mirat de fer-ho cada vegada millor.

Com veieu l'estat de salut de la música jamaicana a Catalunya?

A Catalunya sempre hem dit que hi ha un epicentre de música jamaicana molt important i de molta qualitat. És curiós que les bandes del nostre territori sonin d'una forma tan purista i cuidada. I d'això se n'adonen fins i tot els mateixos artistes jamaicans quan vénen a participar als festivals d'estiu. Alguns diuen que és un mal moment pels ritmes tropicals, però creiem que cada vegada hi ha gent més jove que s'interessa per aquesta música.

Creieu que hi ha sobreproducció de grups d'ska als Països Catalans?

No, del que nosaltres creiem que és ska, no n'hi ha pas. Al contrari: fa falta molta més producció de grups amb les idees clares i coneixements musicals.

MÚSICA

Espaldamaceta

Madera y poca luz
(BankRobber) Cançó

Espaldamaceta és el curiós nom artístic del cantautor tarragoní Juan José González. Aquest jove compositor forjat en bandes de pop i rock debuta en solitari amb un disc de cançó intimista, només amb la seva veu xiuxiuejant i les sis cordes d'una guitarra no extremadament virtuosa, però efectiva. Molt marcat per la cançó latinoamericana -discos com

Madera y poca luz demostren que, malgrat els anys, Silvio Rodríguez continua essent una referència ineludible per molts joves compositors-. Espaldamaceta convenç a estones amb bons apunts com "Evítate para conservarte" o "Ahora que la mierda ya me llega hasta los ojos", per bé que el conjunt es ressent de certa reiteració conceptual. R.P.

TROBADA CAP A LA UNITAT POPULAR
1 de novembre de 2008 // Ribes (Garraf)

CUP
Iniciativa d'Unitat Popular

<http://trobadacapalaunitatpopular.blogspot.com>

euskal herria sona 2008
11è Festival de música basca a barcelona

organiza
Euskal Etxea
+ info: www.euskalleteak.org/ehsona

GOSE
31 d'octubre a les 22h al CAT
5€ (Socis de l'Euskal Etxea i amics del CAT gratuït)

TXIMELETA
1 de novembre a les 21h a la Plaça de la Virreina de Gràcia
Gratuït

KATAMALO
7 de novembre a les 22h al CAT
5€ (Socis de l'Euskal Etxea i amics del CAT gratuït)

BENITO LERTXUNDI
8 de novembre a les 21h a l'Auditori
30€

ESNE BELTZA
8 de novembre a les 23h al parc del Clot
Gratuït

SEMANARI DE CULTURA
DIRECTA
Estrena nou disseny

No et deixis convèncer.

www.setmanaridirecta.info

, expressions

LA CAMPANYA MARHABA FALISTIN PROPOSA ACTIVITATS CULTURALS I DE DEBAT

La maratón cultural palestina

Redacció
cultura@setmanaridirecta.info

A costar la cultura palestina a la societat catalana per sensibilitzar-la sobre la realitat que viu Palestina sota l'ocupació israeliana és el principal objectiu de la campanya Benvinguda Palestina/Marhaba

Falístin. Aquesta campanya va néixer l'any 2005 a París en forma d'esclats de cultura palestina a les cafeteries, teatres i altres espais. La d'enguany és la tercera edició d'aquesta maratón cultural que s'estén al llarg i ample del país entre el 28 d'octubre i el 30 de novembre i que organitzen les entitats Comunitat Palestina de Catalunya, So-

depa i Xarxa d'Enllaç amb Palestina. La temàtica central d'aquesta edició és la commemoració del seixantè aniversari de l'ocupació israeliana de Palestina, que en àrab s'anomena Nakba, catàstrofe. A continuació, presentem algunes de les activitats que destaquen més de l'edició d'enguany.
+ info: www.marhaba.palestina.cat

I Mostra de cinema palestí

Parlar de cinema palestí vol dir descobrir una cinematografia que resulta inseparable de la història del seu poble. Mirades internes de la pròpia gent palestina o projectades des de l'exterior per cineastes sensibilitzats amb la causa d'aquest poble. En definitiva, un cinema on sempre són presents les vivències de guerres, expulsions, ocupacions i exilis que, aquí, s'exposaran des de diferents punts de vista com la fantasia, la dona o l'estranger. La Mostra de cinema palestí es dividirà en tres eixos temàtics: Dona, Viure Sota l'Ocupació i el Rostre de la Nakba.

Espectacle de titelles
Khabartita

La companyia de titelles de Jerusalem Sulaf presenta aquest espectacle en què un grup d'infants juga al carrer. Concretament, a l'únic lloc on poden fer-ho: l'abocador d'escombraries. De sobte, apareix un personatge que, per art de màgia, converteix l'abocador en un parc per jugar.

Estratègies de resistència

Taula rodona sobre algunes de les estratègies de resistència davant l'ocupació israeliana que s'estan emprant des de diversos fronts i indrets del planeta. La conferència comptarà amb la participació de l'exministre sud-africà Ronald Kasrils, l'activista i exparlamentari sud-africà Andrew Keirstein, la membre fundadora de la Xarxa Internacional de Jueus Antisionistes Liliane Cordova-Kaczerginski, el coordinador del Comitè Popular de Bil'in Mohammed Khatib, Hazem Jamoum com a coordinador de la campanya BDS (Boycott, Divestment and Sanctions) i Cristina Ruiz Cortina, membre d'al-Quds Màlaga.

Nahawand

Espectacle que combina la música tradicional palestina amb música àrab de procedències tan diverses com el Líban o Egipte. El grup està format per tres músics procedents de Nablus: Habib Aldick (llaüt), Alaa Reda (veu) i Ashraf Ayoub (darbuca).

MANRESA · LA CONTRAESCOLA TREBALLA LA LECTURA CRÍTICA DE PREMSA

L'Escola de Debats de Manresa inicia el seu tercer curs

Directa Manresa
cultura@setmanaridirecta.info

La Contraescola o Escola de Debats de Manresa ha encetat el seu tercer curs aquest mes d'octubre. A diferència d'altres anys, enguany només hi ha un grup i les sessions seran cada quinze dies. La temàtica i la metodologia han variat una mica i la proposta més innovadora és intercalar sessions de debat d'actualitat dins la planificació temàtica trimestral. Aquestes sessions es basen en una lectura crítica dels articles d'actualitat de diversos mitjans impresos. Els objectius d'aquestes sessions són, per una banda, debatre sobre el conflicte que es difon i, per l'altra, fer una anàlisi crítica de la cobertura dels conflictes

per part dels mitjans de comunicació. Una de les fites que s'ha marcat la Contraescola és aplicar metodologies alternatives a les rutines dels textos i els audiovisuals com, per exemple, sortides de grup, ponències o tallers. Pel que fa a la temàtica, de moment hi ha sis temes planificats, que arribaran fins el mes de desembre. Alguns d'aquests temes són: la directiva europea de les 65 hores, els Balcans, les societats secretes, el consum o la institució universitària. Una de les coses que també es vol aconseguir és que la preparació del material previ a la sessió sigui més participativa. Cal recordar que el projecte de l'Escola de Debats sorgeix amb la finalitat d'obrir un espai autogestionat de debat, autocrític, intercanvi i aprenentatge col·lectiu.

ESCOLA DE DEBATS
Segon i quart dilluns de mes, fins al desembre. 20-22h.
Lloc: ZTA Banzai - Manresa

CINEMA

Che:
el argentino

Director: Steven Soderbergh (2008)
Guionista: Peter Buchman
Intèrprets: Benicio Del Toro, Santiago Cabrera, Demian Bichir
Durada: 140 minuts

Steven Soderbergh continua mostrant la seva intenció de convertir-se en un cineasta camaleònic, capaç d'encadenar un petit film indie rodat en vídeo digital (*Bubble*), un noir revalorístic realitzat amb tècniques de rodatge del Hollywood clàssic (*El buen alemán*) i una superproducció contemporània com *Ocean's thirteen*. Després de fer caixa amb Clooney i companyia, el nord-americà es va proposar aixecar un projecte ambiciós, de tan llarga durada que ha acabat dividint-se en dues parts per la seva estrena comercial: un nou biopic d'Ernesto Guevara. La primera de les entregues, *Che: el argentino*, mostra els primers anys de lluita d'aquest revolucionari fins la presa de l'Havana per part de les forces castristes.

A mig camí entre l'hagiografia i l'objectivisme, Soderbergh sembla adreçar-se al públic mitjà d'un pre-

sent poc procliu al pensament revolucionari mitjançant un enfocament didactista, moderat. El director vol projectar una visió positiva del protagonista, però mantenint les distàncies per resultar més convincent, renunciant a una persuasió evident i mitificadora. Però cert gust per l'experimentació formal acaba de fer més acusada la desorientació que provoca el to canviant de l'obra, tant visualment com dramàticament i interpretativament. A més, Soderbergh sembla pretendre difuminar qualsevol pic d'intensitat amb una voluntat anticlimàtica que defuig de manera extremada l'artificiositat (per exemple, sembla que hi ha una ferma intenció de rodar les escenes bèl·liques allunyant-se del soroll i la fúria de les grans produccions modernes), però que fàcilment provoca tedi o, com a mínim, despassionament. IGNASI FRANCH

CINEMA

El Techo

(Suevia, 1956)
Director: Vittorio De Sica
Guionista: Cesare Zavattini
Intèrprets: Gabriella Pallota, Giorgio Listuzzi, Gastone Renzelli
Durada: 96 minuts
Idiomes: VOSE (italià), VE

El techo mostra un dels vestants més amables del neorealisme italià -a mig camí entre la lleugeresa de la comèdia popular i el veritable drama- i presenta sense fatalismes les dificultats d'un jove matrimoni desesperat per aconseguir un sostre. De Sica narra una història de solidaritat entre gent modesta situada en

una Itàlia en ple auge de la construcció, però on gran part de la població no podia accedir a cap altre habitatge que l'autoconstruït. Moments per la tendresa i alguns trucs per donar emoció al drama faciliten un visionat entretingut i agradable, però l'optimisme del resultat pot semblar un xic injustificat. I.F.

CINEMA

4 meses, 3 semanas, 2 días

(Cameo, 2007)
Director i guionista: Cristian Mungiu
Intèrprets: Anamaria Marinca, Laura Vasiliu, Vlad Ivanov
Durada: 98 minuts
Idiomes: VOSE (romanès), VE

Gabriella és una estudiant que ha de recórrer a l'avortament il·legal a la Romania comunista amb l'ajut de la seva amiga Otilia. Cristian Mungiu va aconseguir dotar aquestes històries personals d'una remarcable intensitat narrativa i sorprendre amb decisions com concedir el protagonisme a Otilia, dissenyant un artefacte que

combina amb intel·ligència el·lipsis i preses llargues, o el distanciament dels enquadraments fixos amb la immediatesa de filmacions dinàmiques, càmera en mà. Molts dels esdeveniments més corprendors tenen lloc fora de camp, fet que intensifica l'impacte d'alguna imatge gràfica. L'obra resultant és tan madura com accessible. I.F.

LLIBRES

‘Sol cec. Poemes d’amor i de lluita’

IVAN MIRÓ

Ivan Miró
cultura@setmanaridirecta.info

Salem Zenia és un poeta i novel·lista amazic. Nascut el 1962 a la regió de Tizi Ouzou, a la Cabília algeriana, als anys 80 va participar en el renaixement cultural berber conegut com la Primavera amaziga. Més tard va fundar *Izurán*, una publicació orientada a la promoció de la literatura i la llengua amazigues. Autor de dos poemaris i dues novel·les, el seu compromís amb els drets del poble amazic ha fet que patís l'assetjament, tant del poder militar algerià com dels integristes religiosos. Obligat a exiliar-se -alguns col·laboradors del seu diari han estat assassinats-, actualment viu a Catalunya acollit pel PEN Català -una plataforma d'escriptors per de la llibertat d'expressió. Aquí ha publicat el seu darrer poemari, *Sol Cec. Poemes d'amor i de lluita*, en una edició catalana-amazic a càrrec d'Accent Editorial, que ha comptat amb la traducció de Carles Castellanos.

El sol que no dona llum

Ens trobem amb Salem Zenia a l'edició d'enguany de Kosmòpolis, al CCCB. Al bell mig del festival internacional de la literatura -entre Lou Reed, que ha recitat poesia catalana (lectures de Perejaume) i les conferències de Bruce Sterling, el pare del *cyberpunk*-, Zenia seu discretament a l'estand de Veus silenciades, veus rescatades. Una exposició que denuncia violacions de la llibertat d'expressió al món i relata casos d'escriptors emblemàtics com Anna Politkòvskaia o Ken Saro Wiwa i d'autors -com el propi

Zenia- acollits per la xarxa internacional de ciutats refugi, l'ICORN. Salem Zenia, que viu a Barcelona des del maig del 2007, ens explica que ha hagut d'abandonar Algèria a causa de la dominació araboislàmica que pateix la Cabília, que fa que "el sol passi per damunt del nostre país, però travessi la nostra terra sense veure-la i mai no ens doni la seva llum". D'aquí el títol eloqüent d'un poemari totalment bilingüe, on no només s'han traduït els poemes, sinó també el pròleg, la presentació de l'autor i els crèdits. "Una manera de mostrar als catalans l'existència palpable de la poesia amaziga. I a la inversa, pels amazics que viuen a Catalunya, és una via per apropar-los a una expressió de catalanitat. Les dues cultures poden caminar juntes".

D'amor i de lluita

Sol Cec s'obre amb els poemes de lluita i continua amb poemes d'amor o d'eroticisme. Un eroticisme que, segons Salem Zenia, "és tabú en la nostra societat profundament masculista", fet que el converteix en "una forma de lluita a un mateix nivell que els altres poemes de combat". Uns poemes escrits en la llengua pròpia, l'amazic, per convicció militant. "Si no podem escriure en la nostra llengua, qui ho farà?", es pregunta, "és molt important que les llengües minoritzades tinguin un registre escrit". Hi ha vint milions de persones al món que parlen l'amazic, un idioma que ha d'afrontar reptes importants de cara a la seva consolidació. A la manca de continuïtat geogràfica entre les comunitats amazigues, s'hi afegeix el problema polític. Les fronteres del Marroc, Algèria o Tunísia i les ideolo-

Sol cec. Poemes d'amor i de lluita

Salem Zenia
Accent Editorial, 2008.

gies arabomusulmanes d'aquests estats dificulten la unitat de la llengua. "És gràcies a l'emigració que podem mostrar la nostra existència al món. L'emigració ha contribuït enormement a reforçar la consciència nacional amaziga", afirma Zenia. Pel poeta, la qüestió de la immigració a Catalunya, on la majoria de marroquins són d'origen amazic, es valora com una oportunitat: "A Catalunya, els amazics poden aportar idees noves. I pels amazics és interessant aprendre de l'experiència catalana. Una oportunitat per una vida comuna a nivell econòmic i cultural i -perquè no- una aliança de lluita. Si les minories no s'ajuden, qui les ajudarà? El reconeixement mutu depèn de nosaltres. Els que dominen mai ens regalaran la llibertat".

LLIBRES

Joan Garcia Oliver.

Retrat d'un revolucionari anarcosindicalista

Autor: Lluís Alegret
Editorial: Pòrtic
Col·lecció: Testimonis
Barcelona, octubre 2008
311 pàgines

Tot i la quantitat d'obres publicades que examinen la revolució social de 1936 i la trajectòria de les organitzacions obreres que la van impulsar, hi ha un forat important pel que fa als itineraris vitals dels seus protagonistes. Aquest llibre tapa un d'aquests forats. La figura de Garcia Oliver i la importància de les seves accions durant la revolució llibertària han estat àmpliament tractades. Però no ha estat així amb la seva història personal. L'únic que teníem fins ara era la seva autobiografia, *El eco de los pasos*, que continua essent la principal font d'informació biogràfica del revolucionari reusenc, ja que Lluís Alegret, per fer el seu llibre, s'ha fonamentat en la pròpia obra de Garcia Oliver. A part d'entrevistes a persones que el van conèixer, l'altra font d'informació principal que ha utilitzat Alegret

ha estat l'abundant correspondència entre Garcia Oliver i el seu amic Josep Tarradellas. Si bé es cert que calia cobrir el forat i examinar el recorregut vital del revolucionari, nascut a Reus el 1902 i mort a l'exili mexicà al 1980 -quan ja creia que podria tornar-; també és cert que tot el llibre està impregnat d'aquesta simpatia i condescendència paternalistes tan usual quan es parla del món llibertari des de posicions progovernamentals, republicanes. Això es fa especialment visible a la introducció del catedràtic Miquel Siguan, que va participar a les barricades del maig del 37 -del costat del govern- i que continua intentant fer creure que la derrota dels militars feixistes del 19 de juliol a Barcelona es va deure principalment a les forces d'ordre públic lleials a la República.
ROGER COSTA

LLIBRES

Consumir menos, vivir mejor

Autor: Toni Lodeiro
Editorial: Txalaparta, 2008
Pàgines: 450 pàgines

L'editorial Txalaparta acaba de publicar un recull, de la mà de Toni Lodeiro, amb el lema *Consumir menos, viure millor*. Enmig de la crisi del sistema, l'autor es reafirma en el fet que viure amb menys elements no només és necessari per construir

un model just i sostenible, sinó que pot ser una manera de convertir el dia a dia en quelcom més relaxat, ple i satisfactori. Així, a través d'un recull extens de pràctiques simples i quotidianes, nedar a contracorrent esdevé molt més senzill.
MARTA CAMPS

LLIBRES

El tiempo de las cabras

Autor: Luan Starova
Editorial: Libros del Asteroide, 2008
Pàgines: 232

Luan Starova, escriptor macedoni d'origen albanès, s'endinsa en la història i l'esperit dels Balcans a través de la fàbula. Publicada originalment el 1993, la novel·la arriba per mostrar-nos un escenari situat a la Iugoslàvia de després de la Segona Guerra

Mundial. L'entramat: un nou règim que treballa per crear una gran classe proletària en un país rural. Els pastors són obligats a traslladar-se a les grans ciutats i, a partir d'aquí, s'iniciarà una invasió força especial: un motí de cabres.
MARTA CAMPS

, expressions

. PUNTS SUSPENSIVS...

Indígenes de polígon i espartdenya (reprise)

La secció *Punts suspensius* d'aquest mes és obra del poeta de Sabadell Xavi Grimau. Un cop al mes, la *DIRECTA*, a través de la secció cultural *Expressions*, dona veu a plomes joves i emergents perquè tractin un tema d'actualitat sota la seva perspectiva literària. Grimau ens parla, senzillament, del país.

> La ploma

Xavi Grimau Baqués va néixer a Sabadell l'any 1975. Poeta i músic, ha guanyat el certamen Clara Alzina amb els poemes *Llençua de vaca* (2002) i el Miquel Àngel Riera de la Fundació Sa Nostra amb *Metall* (2004). És la veu i l'autor dels textos del grup d'electrònica *folk experimental* Labatzuca, i també ha escrit lletres per al grup Conxita. Col·labora amb l'entitat cultural de Sabadell La Sèpia Verda.

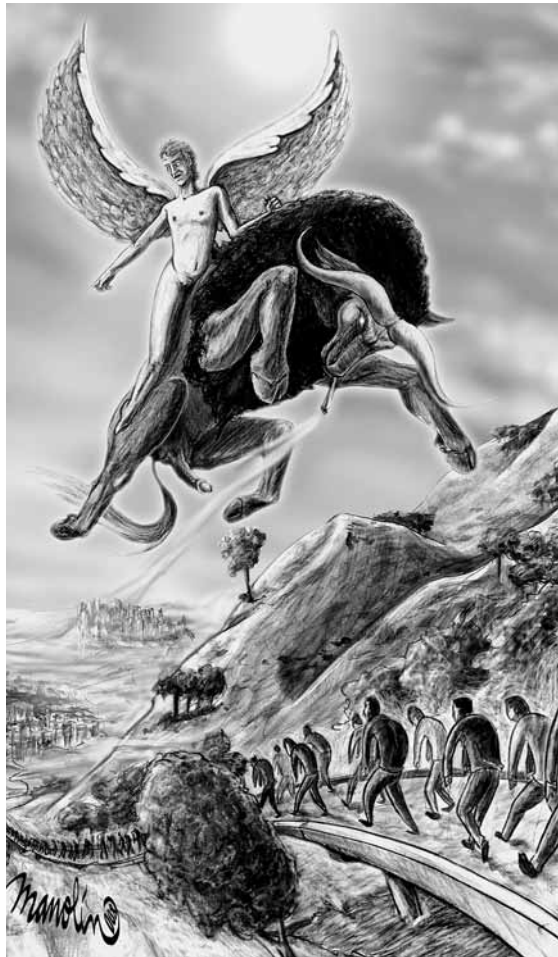
Xavi Grimau
cultura@setmanaridirecta.info

Badalona, de vora mar. Els antics pescadors han fet fa temps estelles de les seves barques, han deixat de sargir les xarxes. Els arreu de pesca són bombolletes de sabó, llampants, a la memòria, pluf. Círcol Catòlic enllà, quan la nit et diu que passa, es regalen converses de vímet, cistells amb cremallera, el regust de l'espart.

Barberà del Vallès, punk-oi-ciuti. Al bar de la reserva segueixen servint els licors tan aspres: aigua de foc per als indígenes. La parral, el record de la vinya, els aplecs del Bar Caliu, l'altivessa dels centurions. Però ben arrelats a la terra, ben amarrats a port, des del campanar de Santa Maria, ressonen els vells crits de guerra: "*Stella splendens*, Oi! Oi! Oi!".

Els Masos de Tamúrcia, la Terreta apatxe. Els aborígens, d'armilla i llana, d'escopeta a l'esquena, tornen a sentir, d'imprevist i amb alegria, com criden els nens. És la cridòria, en llengües marcianes, dels nens dels nouvinguts, telètransportats des de l'espai exterior, de cabells rossíssims, de noms impossibles. Però per les esquerdes de Sant Gervàs, encara reboten els ecos de la llengua de les flors. La *Cançó dels raters*, en versió surf; el *Virolai* post-roc. Encara els sons tribals.

València, en falles. I Torrefiel engalanat, amb l'horta que naufraga, amb els carrers guarinits d'orgull de la metròpoli, aquell orgull bicolor, el tòpic més kitsch, els monyos més altius. I a Burjassot, al moment de la darrera mascletà, de quina manera tan grata s'obren

MANOLÍN

esbatanades les portes del Chino Feliz! Deixant-hi trossos de carn enganxada, de pell i algunes dents.

Ceret, als peus del Canigó. Xerren dues dones a l'ombra dels plataners, d'esquena a la muntanya. Xerren llengües diverses: la llengua de les flors, i l'altra. D'esquena al palau abandonat de les paitides. On són les encantades? On t'amagues, Flordeneu.

Estopanyà, la terra on es pon el sol. La casa venuda, presa per gents estranyes: el llironer de l'era, el gronxador, les parets de Mont-rebei. I pels camins de la memòria, el negre rigorós de la padrina: Castillonroi, Finestres, la font rodona. I Sant Quilís allà dalt. I als corrals ara ja buits, la dolçaina i les revistes porques, amb mal deixat, del pastor.

Barcelona, bastió de la colònia. L'escena està d'enhorabona: gintònics, cocaines i confetis per l'esplai dels condemnats. Un nou corrent recorre els envelats de la ciutat. Al·leluia. Diuen que l'antiga llengua de les flors torna a ser bona, torna a ser vàlida. Que ja es poden cantar cançons en l'antiga llengua. Com si. Com si mai. Com si no.

Llucmajor. El tabac imperial de l'estanquera, fumat a recer dels ordes bàrbars, havent paït un qualsevol arròs brut que ens allunya de l'estampa prevista. El comerç de l'or! Les figues de moro! Les famílies xuetes! I miro de reüll el puig de Randa, el santuari de Cura, els vagons de la Trasmediterrànea. La cova de les visions d'en Llull: "*I want torero, paella, sangria*".

Sant Iscle i santa Victòria, patrons de la Massana. Les rutes del contraban, aquells llinatges feudals, les allargades ombres verdes de les cadeneres. Aquelles metralleres tan llargues, tan fosques. I aquelles garites tan fredes. Aquells pelegrinatges de tabac, whisky, sucre, llet i ràdios Sanyo.

Navego, dins del ventre del drac de la cova, bressolat pels braços de la Renfe, emboscacat molt cap enfora, fins a la meua barricada interior. Sabadell, la Jonquera, el Coll de la Barraca. Llisco com un búfal pel mig del meu país. Passen de llarg els endolats. I un àngel surt al carrer, de cap rapat, per cridar-nos "Impurs!". Em dona la mà, tanco els ulls; avancem.

. EL REBOST

Fot-li castanya a Halloween

Laia Bragulat i Joan Andreu Moll

Un castanyer silvestre pot produir entre 40 i 250 quilos de castanyes per temporada. Un autèntic regal de la natura en forma de calories i proteïnes per afrontar l'hivern que s'acosta. No és d'estranyar, doncs, que a les zones castanyeres es desenvolupés tota una cultura -mítica i gastronòmica- al voltant d'aquest fruit generós. Es menjaven bullides per acompanyar o substituir el tall i també estofades, en sopes, cremes i torrades o al caliu els dies festius. S'assecaven i se'n feia farina per garantir l'abastiment durant els mesos de fred. No hi ha dubte que eren un element clau en les economies de subsistència del món rural preindustrial. Però, a mitjan segle XVIII, la importància de la castanya va retrocedir ràpidament, víctima dels interessos dels grans productors de cereals i de la mística classista del pa blanc: menjar castanyes i pa negre feia de pobres, deien. Un segle després, l'ètica -també mística- del treball renejava de tot allò que no suposés un esforç humà. Collir els fruits caiguts d'un arbre no podia ser bo per la moral i la societat i apareixien estudis que demostraven la relació, comprovada científicament, entre aquest consum i certes tendències malaltisses. En el millor dels casos, es considerava un producte arcaic que donava l'esquena al desenvolupament tecnològic agrari. En el fons, es tractava d'una batalla més en la guerra declarada contra l'autosuficiència agrícola de moltes regions, un conflicte antic que encara persisteix amb nombrosos fronts oberts. La castanya, com tantes altres, va perdre. Es van abandonar els castanyers i el seu ús va quedar restringit d'una manera simbòlica a les festes de tardor i d'hivern. Tota una tradició culinària i cultural que ha quedat pràcticament reduïda a la paperina de castanyes torrades per Tots Sants.

I l'ofensiva no s'ha aturat. D'uns anys ençà, la presència

d'aquest altre element globalitzador i uniformitzador que és el Halloween guanya espai en tots els àmbits i es consolida en l'imaginari de la gent. Als mercats venen carabasses encunyades, llestes per buidar, i els gestors de l'oci de masses es freguen les mans amb les festes i els esdeveniments que preparen per celebrar la *tradició ianqui* -d'origen irlandès, per cert. La castanya torna a jugar el paper de perdidora, relegada a les festes escolars i a les sortides d'educació ambiental de les cases de colònies...

Però hi ha una altra menja pròpia de la temporada que -igualmente lligada a l'estació autumnal, els seus fruits i les seves peculiaritats etnològiques i comercials- també omple molts aparadors de les nostres viles i ciutats: els panellets -anomenats *migetes* a les terres lleidatanes. L'origen dels panellets com a menjar característic de Tots Sants és poc clar. Ja sigui una evolució dels antics àpats funeraris d'origen romà, un costum lligat a les ofrenes rituals a l'església o davant la sepultura o, fins i tot, una tradició relacionada amb els àpats dels campaners durant les llargues jornades en què cridaven a pregar pels morts, la ingestió de panellets durant aquestes dates forma part de la nostra cultura gastronòmica. Ara bé, tenint en compte els preus de venda d'aquests pans dolços elaborats amb diversos dels fruits propis de l'època i la senzillesa de la seva recepta, us proposem -com sempre- que us els feu a casa.

Amb 500 g. d'ametlles mòltes, 500 g. de sucre, 150 g. de patates cuites i les raspades d'una llimona amasseu una pasta fins que us quedi ben lligada. Dividiu la massa en porcions amb la forma que més us plagui i guarniu els panellets amb fruits secs, coco, xocolata, etc. Aquí, la imaginació és l'ingredient més important, exploteu-la! Escalfeu el forn a 220 graus i coeu els dolços durant deu minuts o un quart d'hora.

Recomanem

Tarragona
4 de novembre
**XERRADA DE
MALALAI JOYA**

19 h. Sala de graus
de la Facultat de Jurídiques
de la URV

Malalai Joya, exdiputada afganesa que va ser expulsada del parlament per criticar els diputats afganesos i vincular-los al negoci de la guerra.

Barcelona
29 d'octubre.
**ESTRENA DEL DOCUMENTAL
"PATAGONIA PETROLERA,
LA FRONTERA MOVEDIZA"**

19.30h. Al CSO La Retaguardia.
Plaça Manya i Flaqué (Gràcia)

De Marc Gavaldà (Guarapitofilms)
Un documental sobre la resistència maputxe.
Filmat a Neuquén-Argentina, març 2008.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

29 d'octubre.

Xerrada "Les claus de l'apoderament de les dones des de l'espai local"

19 h. Amb Pilar Alonzo Zamora, del Centre Nicaragüenc Xochilt Acait. Organitza: Xarxa de Dones per la Salut. A Ca la Dona. C. Casp, 38, principal. Més informació a: www.caladona.org

28, 29 i 30 d'octubre.

Jornades: "Què fa Espanya a l'Afganistan? La participació espanyola en la guerra d'Afganistan a debat"

A la Sala d'actes de l'edifici França de la Universitat Pompeu Fabra. Passeig de la Circumval·lació 8. Entrada gratuïta. Es recomana inscripció prèvia. Hi haurà servei de traducció simultània. Informació i inscripcions: Centre d'Estudis per a la Pau J.M.Delàs: www.centredelas.org i Justícia i Pau: www.justiciaipau.org

30 d'octubre.

Cine-Forum sobre el Cafè de Comerç Just

19 h I posterior tast de cafès de

Mèxic, Colòmbia, Tanzània i Nicaragua. C. Portugal, 2. Organitza: MERCASOL, La Botiga de Trèvol. Més informació: www.mercasol.net

31 d'octubre.

Xerrada "Pesticides neurotòxics y la desaparició de las abejas"

19:30 h. I Presentació del llibre *El Manto de Medea*, amb Guy Bernelas. 22:00 h. Concert amb La rateta que escombrava l'escaleta". A la Quimera. C. Verdi 28 baix dret. Vila de Gràcia. Més informació: <http://laquimera.org>

Presentació del llibre

Sol cec. Poemes d'amor i lluita, de Salem Zenia.

20h A càrrec del Pen Català i de l'autor. Al CSOA Can Vies, c. Jocs Florals, 42. Sants. Organitza: La Ciutat Invisible. Més informació: www.laciutatinvisible.org

TransMarikaBollo Kastanyada.

16:30 a 3 h. C. Olzinelles 31. Taller de Cruising i Trans Marika Bollo Fobia. Sopar Vegà i Kabaret DJ'S i Visuals. Organitza: FAGC - Front d'Alliberament Gai de Catalunya. Més informació: fagc.org i fagc@fagc.org

2 Novembre.

Capitalisme en Crisi? Toma Castanya!

Castanyada Popular a Kan Pasqual 13 h Partit de Futbol: "Rurals contra Urbanitats" a l'Estadi Bancal de Dalt. 14h Picnic al Prat (porta entrepà o carmanyola). 16h Castanyes i Moscatell (porta alguna cosa). Tarda de Jocs per la canalla.

5 de novembre.

Mostra de cuina amb ingredients de comerç just.

19 h C. Portugal, 2. Organitza: MERCASOL, La Botiga de Trèvol. Més informació: www.mercasol.net

CORNELLÀ

31 d'octubre.

Concert

21.30h. Pintxos 22h. Adoptaos (son cubano). 23.30h. Concert amb Pitxirekirds (versions de La Polla) 1h...5h. DJ.Ruper, DJ.Kule, DJ.6Q. Al CSO BankaRota.

TARRAGONA

30 d'octubre.

Presentació del llibre i del documental *El genocidi franquista a València.*

19 h. Aula Magna de la Facultat de Lletres de la URV. Organitza: Coordinadora Tarragona Patrimoni per la Pau.

2 de novembre.

Paraules per la Pau. Concentració antimilitarista.

12 h. Cada primer diumenge de mes. Plaça de la Font. Aquest diumenge amb contes. Organitza: Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau. Més informació: <http://usuari.tinet.org/tgnapau/>

TERRASSA

29 d'octubre.

Xerrada "Rússia i Europa, entre la col·laboració i la desconfiança".

19 h. A càrrec de Francesc Serra i Massansalvador. Als Amics de les Arts i Joventuts Musicals. C. Sant Pere 46, 1r pis.

ULLDECONA, EL SÈNIA

31 d'octubre i 1 de novembre.

Aplec del Sènia o8

Xerrades, concerts i reivindicació per la comarca del Sènia, per la defensa del territori i pels Països Catalans Organitza: Casal Panxampla. Més informació: www.panxampla.org

Sortim de casa

Tortosa

29 d'octubre.

CONCENTRACIÓ DE SOLIDARITAT AMB LES 16 PERSONES JUTJADES A L'AUDIÈNCIA NACIONAL ESPANYOLA PER CREMAR FOTOS DE LA FAMÍLIA REAL.

20h. Plaça de l'Àngel.

Organitza: Casal Panxampla.

Més informació:

www.noalrei.elsud.org

Manresa

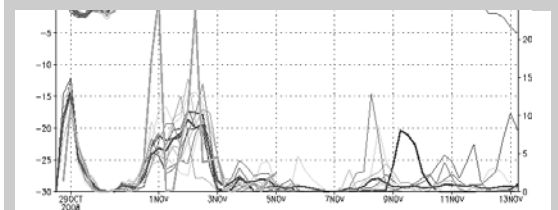
29 d'octubre.

CONCENTRACIÓ DE REBUIG A LA VISITA DELS PRINCEPS.

13 h. A la Ben Plantada
Passeig Pere III.

Organitza: Col·lectiu de la Esquerra Independentista de Manresa.

El temps que ha fet... i que farà

La gràfica de pluges previstes es dispararà durant el cap de setmana

Dos mesos abans de la data astronòmica que marca el calendari ens ha envait un ambient plenament hivernal. Pirineu i Montseny amb gruixudes capes de neu i glaçades a la majoria de comarques interiors. Durant el cap de setmana la pluja s'inten-

sificarà fins arribar a acumulacions que faran créixer notablement rius i barrancs. Molt amb compte amb els embassaments i el cabal del Ter i el Llobregat. Les zones inundables tenen moltes possibilitats de quedar anegades. Quin dia de la castanyada!

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Dionisio Porta ESCRITOR

“A Barcelona, més que molta brutícia, hi ha molta vida”

Dionisio Porta (Barcelona, 1977) és un pseudònim literari. No direm l'autèntic nom de l'autor dels llibres 'Hay en mi cabeza' i 'Algo así como sillas', els dos autoeditats per ell mateix i la misteriosa editora alternativa Linda Cotan. Va néixer a Nou Barris –on encara plora sobre les runes del canòdrom, ja desaparegut– i viu a Gràcia, on busca tresors entre els llibres i la brossa d'alguna cantonada. Aquest jove escriptor no vol assemblar-se –però s'hi assembla– a una mena de Charles Bukowski barceloní: de dia, amb un altre nom, és comptable en un despatx de la Generalitat. De nit, és escriptor, actor, bohemí, pallasso, tertulià de barra i amant de la brutícia.

Sergi Picazo
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què t'has d'autoeditar els llibres? Ningú no els publicaria?

Autoeditar el llibre és una forma senzilla –i menys costosa del que pot semblar– de donar vida a allò en què he estat treballant. Les energies que poso per escriure no sabria posar-les per vendre el que faig. Si sorgeix una bona oportunitat, serà benvinguda, però l'autoedició em permet fer arribar el llibre als llocs i persones que m'interessen.

Qualsevol persona, per normal o per diferent que sigui, pot escriure un llibre? Cal alguna qualitat especial? Tots tenim més capacitats de les que ens pensem, però hi ha molts mecanismes, interiors i socials, que les inhibeixen. Més enllà de les qüestions tècniques, que es van adquirint amb la pràctica, l'essencial per escriure és tenir una cosmovisió pròpia i elaborada, perquè això és el que et fa sentir i creure que tens coses a dir.

“L'essencial per escriure és tenir una cosmovisió pròpia i elaborada”

Per què escrius?

Escriure és una forma d'endregar idees. Tot i que l'objectiu final és expressar-te, el que enganya és que incorpores un procés que dona sentit i ordre a la teva vida, ja que fins i tot al succés més absurd i inacceptable, se li troba una aplicació, un camí pel qual fer-lo fora de tu. També és molt forta la noció d'immortalitat que dona tenir una part de tu tatuada en uns papers. Són antídots contra la

ELOI DE MATEO

buidor, que és la pitjor plaga a la qual ens enfrontem les persones acomodades de la nostra societat.

Dionisio Porta és el teu pseudònim. Per què optes per l'anonimat literari? Tens una doble vida?

Mai m'havia plantejat la meua vida com una doble vida, perquè en el meu interior concilio amb harmonia els diferents registres que componen el meu dia a dia, però és cert que des de fora es pot percebre com a doble vida. O com a triple vida perquè, a banda de treballar i *meta-viure* a través de l'escriptura, també dedico força hores del dia a viure: menjar, cuinar, estimar, preocupar-me, parlar amb amics, jugar, avorrir-me, passejar, rondinar... A més, mai m'he sentit reduït a un nom. Tinc un vincle fort amb jo com a abstracció, però no concretament amb el meu nom.

La vida i la gent del carrer, la nit barcelonina, els bars... són l'escenari de Hay en mi cabeza, la teva darrera novel·la. El marc ens remet al dors de la ciutat que recollia el realisme brut. Et sembla que s'amaga molta brutícia darrere la marca Barcelona?

A Barcelona, més que molta brutícia, hi ha molta vida. Jo escric amb

una voluntat més constructiva que el realisme brut, sense tant d'afany per mostrar tota la brutícia que genera la nostra manera de viure i organitzar-nos. El que jo vull remarcar és que deambulem per la nostra quotidianitat sense saber ni inte-

“Escriure és una forma d'endregar idees. Un antídote contra la buidor, que és la pitjor plaga a la qual ens enfrontem”

ressar-nos per percebre d'una forma més intensa el que ens rodeja. Crec que aquesta passió pel que ens envolta és el camí per reconquerir les nostres llibertats i obligacions. Em sembla que tenim vides molt espectaculars però molt poc intenses –cosa lògica, ja que amb l'espectacularitat es pot fer negoci, però la

intensitat és intangible. Et poden vendre unes vacances espectaculars, però ningú no pot comerciar amb la intensitat, per això està en desús.

A Hay en mi cabeza destaqués “la profunda emoció de no entendre res”. Aquest era el propòsit inicial del llibre?

Som éssers humans amb una sobre-dosi d'informació i, precisament per això, ens costa trobar estructures nítides entre tot aquest cacau de dades. A banda, el pensament també és càdric: idees, imatges i sentiments que passen pel cap a una velocitat de vertigen –i, a vegades, en sentits oposats– i que només prenen una mica de forma quan tractem de verbalitzar-los o escriure'ls. D'aquí sorgeix la idea d'un assossec emocionant quan ja és manifest que no entens res, com si et traguessis un pes de sobre. Parlo d'aquells dos segons de desconcert extasiat que sents quan despertes en un lloc estrany. Però l'objectiu del pensament sempre ha

“Sense imaginació només existeix patiment i destrucció”

de ser consolidar conceptes majors a partir de les experiències concretes i, al llibre, també existeix la voluntat que el lector pugui agregar el que passa en idees més fortes. Actualment no et pots dirigir a la gent d'una forma vehement, tampoc en literatura, perquè el model econòmic dels darrers dos segles ha extingit la humilitat. Si vols sobreviure, avui dia, no pots ser humil –se'ns diu des de ben petits– i això fa que tinguem molt poca receptivitat i molt poca capacitat d'absorció, també com a lectors. Per això, a no ser que siguis un clàssic consagrat i mort fa més de cent anys, te les has d'enginyar per travessar subtilment les resistències que té el lector amb el que tu li estàs dient.

Existeixen, com et queixes sovint, llibres sense imaginació?

La imaginació és una capacitat indispensable que té la ment per disminuir les tensions que origina la realitat. Sense imaginació només existeix patiment i destrucció. Ara bé, cadascú viu la imaginació que el motiva. La meua és la d'elucubrar, per exemple, què sent un gat negre quan constata que, al seu pas, uns éssers bípedes implumes s'aparten i, en molts casos, s'acosten a tocar l'arbre que tenen més a prop.

. LA COLUMNA

Profecia

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Va, avui me la jugo i començo amb una profecia: ben aviat, abans del 2011 hi haurà un reconeixement generós del dret a vot als immigrants –els que fa temps que són aquí– i qui sap si un procés de regularització, també massiu, als immigrants, els que fa poc han arribat. I no parlo només del dret de vot municipal, també l'autonòmic i estatal. Que com ho sé? Doncs la veritat és que no tinc cap dada, ni cap informació d'aquelles que en diuen privilegiada, i de fet, per no tenir no tinc ni vergonya. Però tinc una pista, crec que una bona pista. D'uns mesos ençà, Àngel Colom, nousequed de la sectorial d'immigració de CiU i Josep Mª Sala, l'intocable del PSC, s'estan passejant a tort i dret pels barris de la corona metropolitana, cercant totes les entitats de nouvinguts

CiU i PSC no tenen ni amics ni enemics, tenen interessos

hagudes i per haver. L'un, el neoconvergent, explicant el projecte de la Casa Gran del catalanisme (i espero que també el pati del darrere, més que res perquè serà el lloc on aniran a parar); l'altre, l'home que val més pel que calla que pel que diu –si mai xerrés, uf, la rosa se'ls pansaix de cop!– fa el que sap fer: repartir diners, molts diners a canvi de vots, de fidelitats, d'informació, de forjar clientelisme en definitiva. Ho va fer durant la dècada dels 80 a les Casas Rejonales (a la Feria d'Abril és l'home més afalagat i reverenciat del recinte, en plan patriarcal) tècnica que fa servir ara, donat el rotund èxit, amb les entitats d'immigrants, les consolidades i les que s'estan creant. I per què ho fan això els partits polítics, i precisament CiU i PSC, que no són precisament seguidors de Malcom X? Tinc una altra pista, aquesta en forma de cita històrica, dita ja fa anys i panys per l'aleshores secretari d'estat nordamericà Henry Kissinger, un àngel de la guarda com tots sabem: Els EUA no tenen ni amics ni enemics, tenen interessos. Si aquest és el model anem apanyats.

PUBLICITAT

